

'ABDU'L-BAHÁ

*Ištraukų
iš
Raštų
Rinkinys*

‘ABDUL’ - BAHÁ

Ištraukų iš Raštų rinkinys

**Sudarė
Visuotinio Teisingumo Rūmų
tyrimų skyrius**

Pirma laida: 1980

Antra laida: 1987

Versta iš anglų kalbos

'ABDU'L-BAHÁ RAŠTŲ IŠTRAUKOS

O PASAULIŲ žmonės! Teisybės Saulė patekėjo ir nušvietė visą Žemę ir sudvasino žmonių bendruomenę. Iš šios malonės plaukia pagirtini rezultatai ir vaisiai, gausūs yra šventieji liudijimai. Tai neprilygstama malonė ir tyriausia dovana, tai šviesa pasauliui ir visiems žmonėms, tai dermė ir draugystė, meilė ir sandora, iš tikrųjų tai atjauta ir santarvė, ir svetimumo pabaiga, tai galėjimas būti laisviems ir oriems, – vienovėje su visa, kas yra Žemėje.

Palaimingasis Grožis tarė: „Esate vaisiai vieno medžio, lapai vienos šakos“. Taip jis prilygino pasaulį vienišam medžiui, ir visus pasaulio žmones – lapams, žiedams ir vaisiams. Kiekviena šaka turi žydėti, o lapai ir vaisiai kupėti, ir nuo visų pasaulio – medžio dalių priklauso lapų ir žiedų vešlumas ir vaisių saldumas.

Dėl to visi žmonės turi tvirtai palaikyti vienas kitą ir siekti amžinojo gyvenimo, ir dėl to Dievą mylintieji šiame laikiname pasaulyje privalo tapti malone ir palaima, siūsta gailestingojo matomų ir nematomų karalių Karaliaus. Tegul jie prasitrina akis ir pamato visą žmoniją kaip Būties medžio lapus, žiedus ir vaisius. Tegul be paliovos rūpinasi daryti gera savo artimui, dalija meilę, atidą, protingą pagalbą. Tegul nelaiko nė vieno savo priešu, ar pikto linkinčiu, bet tegul galvoja apie visą žmoniją kaip savo draugus; tolimą telaiko artimu, svetimą – savu, tebūna jie laisvi nuo prietarų, nuo visokių apribojimų.

Šią dieną tas pelno palankumą prie Viešpaties Slenksčio, kurs siunčia ratu ištikimybės taurę, kurs dalija dosnumo brangenybės netgi savo priešams ir tiesia pagalbos ranką parkritusiam engėjui; tebūnie jis mylintis draugas netgi pikčiausiems nedraugams. Taip moko Palaimintasis Grožis, tokie yra Didingiausiojo Vardo patarimai.

O brangieji draugai! Pasaulis apimtas karo, žmonija kenčia skausmus ir mirtinų grumtynių siaubą. Tamsi neapykantos naktis viską apgaubė, o geroji tikėjimo šviesa aptemo. Tautos ir žmonių giminės Žemėje galanda nagus ir puola vienos kitas. Naikinamas pats žmonijos pamatas. Tūkstančiai namų apleisti, be šeimininkų, ir kasmet tūkstančių tūkstančiai žmogaus pavidalo būtybių raičiojas dulkinuose kautynių laukuose, laistydami žemę savo krauju. Gyvenimo ir džiaugsmo palapinės nugriautos. Generolai lavinasi, norėdami pateisinti savo rangą, girdamiesi, kiek kuris kraujo praliejęs, varžydamiesi ir skatindami kits kitą žiaurumams. „Šiuo kardu, – sako vienas, – aš nukirtau galvą!“. Kitas: „Aš sutrypiau tautą!“.

Dar kitas: „Aš nuverčiau vyriausybę!“. Tokiais tad dalykais žmonės didžiuojasi, tuo tikisi pelnyti sau šlovę! Meilė, teisingumas iš visur ujami, dėrmė ir ištikimybė tiesai visur niekinamos.

Palaimintojo Grožio Tikėjimas kviečia žmoniją į saugumą ir meilę, draugystę ir taiką; jis išskėlė savo tabernakulį ant Žemės aukštumų ir kreipiasi, kviesdamas visas tautas. Todėl, o Dievo mylimieji, supraskite šio brangaus Tikėjimo vertę, pakluskite jo mokymui, ženkite į šį tiesų kelią ir rodykite jį kitiems. Pakelkite balsus ir garsiai giedokite Karalystės giesmę. Toli ir plačiai išplatinkite mylinčio Viešpaties priesakus ir patarimus, kad šis pasaulis pasikeistų ir taptų geresnis, kad aptemusių Žemę nutviekstų šviesa, o apmiręs žmonijos kūnas prisikeltų ir gyventų; kad kiekviena siela šauktųsi nemirtingumo per šventąjį Dievo alsavimą.

Greitai prabėgs greitakojės jūsų dienos, o šlovė ir turtai, patogumai bei džiaugsmas, kuriuos teikia šioji šiukšlių krūva – pasaulis, išnyks be pėdsakų. Dėl to šaukite žmones prie Dievo, kvieskite žmoniją sekti Aukštybių Susiėjimo pavyzdžiu. Būkite mylintys tėvai našlaičiui ir prieglauda beglobiui, turtas vargšui ir vaistas sergančiam. Padėkite kiekvienai priespaudos aukai, globokite nelaimėlius. Nesiliaukite galvoje, kaip galėtumėte pasitarnauti kiekvienam žmonijos žmogui. Nepaisykite atmetimo ir nepritrimo, paniekos ir neteisybės: jūs elkitės priešingai. Būkite tikrai geri, o ne pasirodyti norėdami. Kiekvienas Dievo mylimasis teskiria visas savo mintis ir pajėgas, kad taptų Viešpaties malone žmogui, kad būtų Viešpaties palaima. Tegul daro gera kiekvienam žmogui, kurio kelią pereina, ir tebūnie jam nors kuo naudingas. Tegul pagerina būdą kiekvieno ir visų, Dievop nukreipia žmonių mintis. Tada nušvis dieviškojo vadovavimo šviesa, ir Viešpaties palaima apgaubs žmoniją, nes meilė yra šviesa, nesvarbu, kokiame kūne ji gyvena, o neapykanta yra tamsa, kad ir kur jinais suktųsi lizdą. O Dievo bičiuliai! Tam, kad užslėptoji Paslaptis būtų įmintą ir slėpiningoji visų daiktų prasmė būtų atskleista, stenkitės nugalėti tamsą amžių amžiams. (1)

○ JŪS, Karalystės žmonės! Kiek daug sielų vargo visą gyvenimą garbindamos Dievą, kentėjo, marindamos savo kūną, ilgėdamos ir geisdamos įžengti į Karalystę, ir joms nebuvo duota, o jūs, kurie nei stengėtės, nei vargote, nei ko atsisakėte, – buvote apdovanoti ir įžengėte į Ją.

Taip buvo ir Išganytojo laikais, kai fariziejai ir pamaldieji liko be dalies, o Petras, Jonas ir Andriejus, būdami nei pasišventę maldingam garbinimui, nei atsidėję askezei, laimėjo pergalę. Todėl dėkokite

Viešpačiui, kad uždėjo ant Jūsų galvų amžinos šlovės karūną, kad suteikė jums tą neišmatuojamą malonę.

Atėjo laikas, kai atsidėkodami už šią malonės dovaną turite diena dienon stiprinti savo tikėjimą ir ištikimybę, turite artėti prie Viešpaties savo Dievo ir taip įsijausti bei užsidegti, kad Jūsų šventos giesmės, garbinančios Numylėtąjį, pasiektų Aukštybių Susiejimą, kad kiekvienas iš Jūsų, kaip toji lakštingala Dievo rožių darželyje, šlovintumėte Angelų Viešpatį ir taptumėte mokytojais visų, kas gyvena Žemėje. (2)

PASITARNAVĘS draugui, pasitarnausi Dievo Karalijai, o atida ir pagalba vargšui yra vienas pačių svarbiausių Dievo mokymų. (3)

O JŪS, apšviestieji mylimieji, ir jūs, Gailestingojo tarnaitės! Laikais, kai niūri neišmanymo, dieviškojo pasaulio neigimo, būties slėpimo nuo Dievo naktis apglėbė Žemę, skaisčius išaušo rytas ir nušvito dangus Rytuose. Tada pakilo Teisybės Saulė, ir Karalijos puikumai pasklido į Rytus ir Vakarus. Tie, kurie turėjo akis, pamatė ir džiaugdamiesi gerąją žinią šaukė: „O, palaiminti mes, palaiminti!“. Ir jie liudijo visų daiktų vidinę tikrovę ir suprato Karalijos paslaptis. Išsivadavę nuo savo įnorių ir abejonių, jie regėjo teisybės šviesą ir taip džiūgavo, gerdami Dievo meilės taurę, kad visiškai pamiršo pasaulį ir pačius save. Šokdami iš džiaugsmo, jie skubėjo į savo kankinystės vietą ir čia, kur žmonės miršta dėl meilės, padėjo savo galvas ir širdis.

Bet tie, kurių akys buvo neregės, stebėjosi visu tuo ir šaukė: „Kur šviesa?“. Ir vėl: „Mes nematom šviesos! Mes nematome tekant Saulės! Neteisybė! Tušti svaishiojimai, ir daugiau nieko“. Kaip šikšnosparniai jie nuskrido į požemių tamsą ir tenai pagal savo supratimą rado reikiamą saugumą ir taiką.

Bet aušra dar tik pradėjusi brėkšti, ir kylanti Teisybės Saulė dar nekaitina visa jėga. Kai saulė pakils aukštai į zenitą, kaitra bus tokia, kad sujudins net ir tuos po žeme šliaužiojančius padarus; nors jiems nebus lemta išvysti šviesą, tačiau nuo karščio jie ims beprotiškai blaškytis.

Todėl jūs, Dievo numylėtieji, dėkokite, kad aušros dieną atkreipėte veidus į Pasaulio Šviesą ir regėjote jos puikumą. Jūs gavote dalį teisybės šviesos, jūs patyrėte dalelę palaimos, kuri trunka per amžius; ir todėl, atsidėkodami už tą malonės dovaną, nesiilsėkite nė minutės, nesėdėkite sučiaupę burnas, bet skelbkite žmonėms Karalystės gerąją žinią, toli ir plačiai skleiskite Dievo Žodį.

Veikite taip, kaip Viešpats pataria, pakilkite visu protu ir taip pasiryžę, kad galėtumėte įkvėpti dvasią šio pasaulio kūnui ir padėti tam paaugliui – pasauliui greičiau tapti suaugusiam. Pagal sugebėjimus kiekviename sambūryje įžiebkite meilės žvakę, su tikru švelnumu džiuginkite ir linksmininkite kiekvieną širdį. Rūpinkitės svetimu kaip savu, apgaubkite tolimas sielas meile ir gerumu, kokius skleidžiate savo ištikimiams draugams. Jeigu kas ateina jūsų mušti, draugaukite su juo; jei kas duria jums į širdį, būkite gydančiuoju balzamu jo žaizdoms; jei kas erzina ir tyčiojas iš jūsų, sutikite jį su meile. Pagirkite tą, kurs jus peikia, duokite rinktinio madaus tam, kurs pasiūlė jums mirtinų nuodų, ir tą, kurs grąsintų jūsų gyvybei, apdovanokite vaistais, kurie jį pagydytų. Jeigu jis – pats skausmas, būkite jam vaistas, jeigu jis – dygliai, būkite jam rožė ir kvapniaja žolele. Gal pagaliau jūsų žygiai ir darbai šį tamsų pasaulį pavers dievišku, ir šis niūrus velnio kalėjimas taps karališkais Viešpaties rūmais, – karai ir grumtynės liausis, ir niekados daugiau jų nebus, meilė ir pasitikėjimas išskleis savo palapines pasaulio aukštumose. Tokia yra Dievo priesakų esmė; tokie trumpai yra Bahá Laikotarpio mokymai. (4)

1KAI Kristus pasirodė prieš dvidešimt amžių, žydai, nors nekantriai laukė Jo ateinant ir kasdien meldėsi, su ašaromis akyse sakydami: „O Dieve, pagreitink Mesijo pasirodymą, bet kai Teisybės Saulė patekėjo, jie paneigė Jį ir sukilo prieš Jį su didžiausiu priešiškuumu, nukryžiuavo dieviškąją Dvasią, Dievo Žodį, apšaukė Jį Belzebubu arba piktąja dvasia, kaip yra parašyta Evangelijoje. Jie teisinosi sakydami: „Kristaus Apsireiškimas, kaip aiškiai parašyta Toroje, turi būti paliudytas tam tikrų ženklų, o kadangi tie ženklai nepasirodė, tai kiekvienas, kas skelbiasi esąs Mesijas, yra apsišaukėlis. Iš tų ženklų svarbiausias yra tas, kad Mesijas kils iš nežinomos vietos, o mes visi žinome, kad šio žmogaus namai Nazarete, bet ar gali kas gero kilti iš Nazareto? Kitas ženklas yra, kad jis valdys su geležiniu skeptru, taigi privalo veikti kardu, o šis Mesijas neturi net medinės lazdelės. Dar vienas ženklas ir būtina sąlyga yra ši: Jis atsisės į Dovydo sostą ir atkurs Dovydo karalystę. Šiam žmogui ne tikrai toli iki sosto, jis neturi net demblio atsisėsti. Dar viena sąlyga yra tokia: skleisti ir įtvirtinti visus Toros įstatymus, tačiau šis žmogus pats tuos įstatymus laužo, Jis netgi pažeidė šabo, arba sekmos dienos įstatymą, nors

-
1. Parašyta specialiai Dr. Esslemont nemirtingam veikalui „Bahá'u'lláh (tarti: Baha Ula) ir Naujoji Era“.

Toroje aiškiai pasakyta, kad kiekvienas, kurs dėsīs pranašu ir darys stebuklus, bet nesilaikys šabo, turi būti baudžiamas mirtimi. Dar vienas ženklas, kad Jo karalystėje teisybė bus taip išaukštinta, jog teisingumas ir gero darymas iš žmonių pasaulio pereis net į gyvulių pasaulį – gyvatė dalinsis savo ola su pele, erelis ir kurapka tenkinsis vienu lizdu, liūtas su gazele gyvens pievoje greta, o vilkas ir ėriukas gers iš vieno šaltinio. Tačiau jo laikais neteisybė ir tironija taip įsigalėjo, kad net jis pats buvo nukryžiuotas! Dar viena sąlyga yra – kad Mesijo dienomis žydai klestės ir triumfuos prieš viso pasaulio žmones, o dabar štai jie vargsta romėnų imperijoje, baisiausiai pažeminti ir pavergti. Tai kaip šis gali būti Mesijas, pažadėtasis Toroje?”

Taip jie priešinosi Teisybės Saulei, nors Dievo Dvasia buvo tikrai ta pati, kaip žadėta Toroje. Bet jie nesuprato ženklų reikšmės ir nukryžiuo Dievo Žodį. Dabar Bahá'jai pripažįsta, kad aprašytieji ženklai tikrai tinka Kristaus Apsireiškimui, nors ne ta prasme, kaip žydai suprato, nes Toros pranašystės buvo alegoriškos. Pavyzdžiui, tarp kitų ženklų buvo ir Karalystės sukūrimas. Bahá'jai supranta, kad Kristaus karalystė yra dieviška, nepraeinanti dangaus karalystė, ne tokia kaip Napoleono karalystė, kuri išnyko trumpai tepabuvusi. Nes štai jau beveik du tūkstančiai metų, kai Kristus įkūrė savo karalystę, jinai išliko iki šiolei ir išliks amžinai, kad Šventoji Būtis būtų išaukštinta ir karaliautų Amžinajame Soste per amžius.

Panašiai ir visi kiti ženklai pasireiškė, tiktai žydai jų nesuprato. Ir nors jau beveik dvidešimt amžių praėjo nuo to laiko, kai Kristus pasirodė visa savo dieviška didybe, žydai tebelaukia ateinant Mesijo ir mano, kad jų tikėjimas teisingas, o Kristus – netikras Mesijas. (5)

O LAPE ant gyvenimo medžio! Gyvenimo medis, kuris minimas Biblijoje, yra Bahá'u'lláh, o Karalystės dukterys yra to palaiminto medžio lapai. Tad dėkui Tau, Dieve, kad Tu tapai susijęs su tuo medžiu ir kad esi vešlus, žydintis ir jaunas.

Karalystės vartai plačiai atkelti, kiekviena išrinktoji siela sėdi prie Viešpaties puotos stalo ir gauna savo dalį dangiškųjų vaišių. Garbė Dievui, tu taip pat esi prie to stalo ir gauni savo dalį dosnaus dangiškojo peno. Tu tarnauji Karalystei ir gerai pažįsti saldžius Abhá Rojaus kvapsnius.

Tad stenkis visomis pajėgomis vesti žmones ir valgyki duoną, kuri duodama iš dangaus. Nes tokia yra reikšmė Kristaus žodžių: „Gyvoji duona esu aš, kurs iš dangaus nužengiau. Kas valgys tos duonos, bus

gyvas per amžius".² (6)

O DIEVO tarnaitė, kuri virpi kaip jauna ir šviežia šakelė Viešpaties meilės vėjyje! Perskaičiau tavo laišką, kuriame rašai apie savo begalinę meilę, nuoširdų atsidavimą ir pasinėrimą į savo Viešpaties prisiminimus.

Pasikliauk tad Dievu. Atsisakyk savo valios, atsiduok Jo valiai, pamiršk savo troškimus bei vykdyk Jo valią, ir tapsi šventu dvasišku pavyzdžiu visoms Jo Karalystės tarnaitėms.

Žinok, o tarnaitė, kad Bahá akyse moterys taip pat vertinamos, kaip ir vyrai, ir kad Dievas sutvėrė visą žmonių giminę pagal savo pavyzdį bei savo panašumą. Tai reiškia, kad ir vyrai, ir moterys vienodai yra Jo vardo ir Jo ypatybių atskleidėjai, kad dvasine prasme tarp jų nėra jokio skirtumo. Tas, kurs artinasi prie Dievo, tas ir yra Jo išrinktasis, vyras jis ar moteris. Kiek daug Viešpaties tarnaičių, uolių ir atsidavusių, Bahá'u'lláh globos ir rūpesčio gaubiamos pasirodė esančios aukščiau už vyrus ir pralenkė net šios žemės įžymiuosius.

Tačiau Teisingumo Rūmai, laikydamiesi aiškiai išdėstyto Dievo įstatymo, apsiriboja vyrais; tai Viešpaties Dievo išmintis, kuri netrukus bus pareikšta aiškiai kaip saulė vidurdienio danguje.

O jūs, kitos Viešpaties tarnaitės, kurias pakerėjo dangiškieji kvapniai, renkite Šventąsias sueigas ir kurkite Dvasines draugijas, nes tai yra svarbiausias būdas skleisti malonų Dievo aromatą, aukštinti Jo žodį, iškelti Jo malonės žibintą, platinti Jo religiją ir skleisti Jo mokymą, – ar gali būti didesnė dovana už šią? Toms Dvasinėms draugijoms padeda Dievo dvasia. Jų gynėjas yra 'Abdu'l Bahá. Virš jų skleidžia Jis savo sparnus. Kokia dovana gali būti didesnė? Dvasinės draugijos yra šviečiantys žibintai ir dangiškieji sodai, iš kurių sklinda šventumo dvelksmas per visas šalis ir žinojimo šviesa skleidžiasi tolyn į kitus kraštus virš visos Kūrinių. Nuo jų gyvenimo dvasia teka į visas puses. Jos iš tikrųjų yra galin gas žmogaus pažangos šaltinis visais laikais ir visokiomis sąlygomis. Kokia didesnė dovana begali būti? (7)

SVARBIAUSI reikalavimai tiems, kurie bendrai tariasi, yra motyvų tyrumas, dvasingumo spinduliavimas, atitraukimas nuo viso, kas nėra Dievas, prisirišimas prie Jo dieviškųjų dvelksmų, nuolankumas ir nusižeminimas tarp Jo numylėtųjų, kantrybė ir ištvermė sunkumuose, tarnavimas

Jo išaukštintajam Slenksčiui. Jeigu jiems bus maloningai pagelbėta įsigyti šias savybes, Bahá nematomosios karalystės pergalė jiems laiduota. (8)

NARIAI³ dėl to susirinkę pasitarti turi elgtis taip, kad jokiais aplinkybėmis nekiltų tarp jų nepalankumo ar nesutarimo. Tą galima pasiekti, kai kiekvienas narys turės visišką laisvę pareikšti savo nuomonę ir išsakyti savo argumentus. Jeigu kas nors jam prieštarautų, jis neturėtų įsižeisti, nes tikrai visapusiškai reikalą aptarus galima rasti teisingą išeitį. Žėrinti teisybės kibirkštis gali būti įskelta tikrai susirėmus skirtingoms nuomonėms. Jeigu pasitarus išvada bus vienbalsiai priimta, gerai, puiku, bet jeigu, apsaugok Viešpatie, atsirastų nuomonių skirtumas, tada turi lemti balsų dauguma. (9)

JŪS klausėte dėl šventės kiekvieną Bahá'jų mėnesį. Toji šventė yra tam, kad puoselėtume draugystę ir meilę, prisimintumėte Dievą ir mels-tumėte Jį atgailaujančiomis širdimis. Ji skatina geriems darbams. Tai yra, draugai tą šventą dieną turi gyventi Dievu ir šlovinti Jį, kalbėti maldas ir skaityti šventąsias eiles, kits kitam rodyti kuo didžiausią meilę ir palanku-mą. (10)

DEVYNIOLIKTOS dienos šventė džiugina širdį ir protą. Jeigu ši šventė bus tinkamai švenčiama, draugai kartą per devyniolika dienų dvasiškai atgims, ir jiems bus suteikta ne šios žemės stiprybė. (10)

O PAUKŠTI, kurs švelniai apdainuoja Abhá Grožį! Šia nauja ir nuostabia malone buvo suplėšytas prietarų šydas ir pasmerkta Rytų šalių niektikys-tė. Kai kuriose Rytų šalyse muzika buvo smerkiama, tačiau šiame nauja-jame amžiuje Apreikštoji Šviesa Savo šventose Lentelėse ypačiai paskelbė, kad muzika, dainavimas ar grojimas yra dvasios penas sielai ir širdžiai.

Muzikuotojų menas yra vertas aukščiausio pagyrimo, jis jaudina visų liūdinčiųjų širdis. To dėlei ir tu, O Shahnáz'ai⁴, groki ir dainuoki šventus

3. Dvasinės Asamblėjos nariai

4. Shahnáz – vardas, suteiktas šios Lentelės gavėjui, reiškiantis ir mu-zikinės tonacijos pavadinimą.

Dievo žodžius įstabiais tonais draugų sueigose, kad tas, kuris klauso, nusimestų rūpesčių ir sielvarto grandines, kad jo siela suspurdėtų iš džiaugsmo ir nusižemintų maldoje į Šlovės karaliją. (12)

VISA širdimi ir visa siela stenkis kelti sutapimą ir santarvę tarp baltųjų ir juodaodžių, tuo įrodyk vienovę Bahá'jų pasaulio, kuriame kūno spalvos nepaisoma, kur tiktai širdys yra svarbu. Garbė Dievui, draugų širdys susijusios ir sujungtos – ar jos iš Rytų, ar iš Vakarų, iš Pietų ar Šiaurės, nesvarbu, ar jie vokiečiai, prancūzai, japonai, amerikiečiai, ar priklauso baltajai, juodajai, geltonajai ar raudonajai rasei. Spalva, rasė ir kraštas neturi jokios svarbos Bahá'jų Tikėjimui, priešingai, Bahá'jų vienybė tuos skirtumus neigia ir atsikrato visų įsivaizdavimų ir prasimanymų. (13)

O TU, kurs turi apšviestą širdį! Tu esi tartum akies vyzdys, pati šviesos šaltinio versmė, nes Dievo meilės spinduliai pasiekė tavo giliausiąjį vidų, ir tu atkreipei savo žvilgsnį į Viešpaties karalystę.

Stipri dar neapykanta Amerikoje tarp baltųjų ir juodaodžių, bet aš turiu viltį, kad Karalystės galybė sujungs juos draugystei ir bus jiems gydantis balzamas.

Tegul jie nežiūri į žmogaus odos spalvą, bet tegul paiso jo širdies. Kieno širdis kupina šviesos, tas yra jau šalia savo Viešpaties slenksčio; o kieno ne, tas žmogus, ar jis baltasis, ar juodasis nesirūpina savo Viešpačiu. (14)

O BRANGIOJI Viešpaties tarnaitė! Tavo laišką gavau ir jo turinį įsidėmėjau.

Santuoka daugeliui žmonių yra tik fizinis ryšys, o tokia sąjunga negali būti patvari, nes jiniai vis tiek pasmerkta fiziniam išsiskyrimui.

Tarp Bahá žmonių santuoka turi būti ir kūno, ir sielos sąjunga, nes abu, – tiek vyras, tiek žmona, yra įkaitę nuo to paties vyno, abu įsimylėję tą patį neprilygstamąjį Veidą, abu gyvena ir vadovaujasi ta pačia dvasia, abu nutviekti tos pačios šlovės. Jų susijungimas yra dvasinis, taigi ir jų sąjunga tvers per amžius. Jie taipogi džiaugiasi tvirtais ir patvariais saitais fiziniame pasaulyje, nes kai santuoka remiasi ir dvasiniu ryšiu, ir kūniškuoju, tokia sąjunga yra tikra ir teisinga, jiniai išliks. Jeigu santuoka yra tik fizinis suėjimas, ir nieko daugiau, ji tikrai bus neilgalaiškė ir neišvengiamai ateis išsiskyrimas.

Kai Bahá žmonės sutaria vesti, jų santuoka turi būti tikra giminytė – ir dvasinis susivienijimas, ir fizinis, kad kiekvieną gyvenimo mirksnį ir visuose Dievo pasauliuose jų sąjunga tvirtų, nes tikrai šitas tikrasis vienin-gumas žėri iš Dievo meilės.

Tokiu būdu, kai sielos išauga ir žmonės tampa tikrais tikinčiaisiais, jie pasiekia dvasinę giminytę, ir jų santykių švelnumas yra ne šio pasaulio. Jie visi tampa apšviesti dieviškąja meile, ir jų sąjunga, tas ryšys, taipogi tvers per amžius. Sielos, kurios atsiribos nuo žemiškosios užmaršties, atsikratys žmogiškųjų ydų ir sutvarkys visus žemiškuosius saitus, be jokios abejonės, bus nušviestos dieviškosios susijungimo didybės ir pasieks tikrąją sąjungą pasaulyje, kuris nemiršta. (15)

APIE vedybas pagal Dievo įstatymą: pirmiausia turi pats pasirinkti tą, kurs tavo širdžiai mielas, ir tik tada šis reikalas svarstytinas tėvo ir motinos, prašant jų sutikimo. Kol tu nepasirinkęs, jie neturi teisės kištis. (16)

BAHÁ'JŲ santuoka yra dviejų šalių kito kitam įsipareigojimai ir tarpusavio proto ir širdies susijungimas. Tačiau kiekvienas turi stengtis kuo rūpestingiausiai ir nuodugniausiai pažinti pasirinktojo charakterį, kad juos jungiantis pašaukimas ir būtų tikrasis ryšys kurs išliktų per amžius. Jų tikslas turi būti toks: tapti mylinčiais draugais ir bendražygiais, būti vienas kūnas ir viena dvasia dabar ir per amžius ...

Tikra Bahá'jų santuoka yra tada, kai vyras ir žmona yra susijungę fiziškai ir dvasiškai, kad galėtų tobulinti vienas kito dvasinį gyvenimą ir džiaugtis amžina sąjunga visuose Dievo pasauliuose. Tokia yra Bahá'jų santuoka. (17)

O VIEŠPATIES tarnaitės! Dvasinė draugija, kurią įsteigėte šiame šviesiame mieste, yra labai naudinga. Jūs padėjote daug pastangų, prano-kote kitus, pakilote tarnauti Šventajam Slenksčiui ir tuo pelnėte dieviškuosius apdovanojimus. Dabar jūs su didžiausiu dvasiniu įkarščiu turite rinktis į tą apšviestųjų būrelį, skaityti Šventuosius Raštus ir prisiminti Viešpatį. Aiškinkite Jo argumentus ir įrodymus. Darbuokitės moterų labui tame krašte: mokykite jaunas merginas ir mergytes, kad tapusios motinomis galėtų auklėti savo vaikus nuo pat kūdikystės, lavinti juos, kad išaugtų gero charakterio ir tvirtos doros, kad išsiugdytų visas žmonijos dorybes, saugoti juos, kad neišminktų peiktino elgesio, skatinti į Bahá'jų

mokymo glėbį. Tegul tie gležni kūdikiai bus maitinami prie Dievo ir Jo meilės pažinimo krūtinės. Tegul jie augs ir tvirtės, mokomi teisingumo ir žmogaus orumo, ryžtingumo ir valios kovoti bei ištverti. Tegul jie išmoks ta atkaklumo visuose siekiuose, valios tobulėti, didžiadvasiškumo, ryžto, doros ir tyrumo. Tada sugebės pasiekti viską, ką bus užsibrėžę.

Tegul motinos įsidėmi, kad svarbiausia yra vaikų mokymas. Tegul jos dėl to daro viską, ką gali, nes kol šakelė jauna ir žalia, ji auga tenai, kur ją pakreipsi. Todėl motinos privalo auginti savo mažylius taip rūpestingai, kaip sodininkas puoselėja jaunus daigus. Tegul darbuojasi dieną ir naktį, kad įskiepytų savo vaikams tikėjimą ir tikrumą, Dievo baimę ir meilę visų pasaulių Numylėtajam, visas gerąsias žmogaus savybes ir bruožus. Ir tegu motina matydama, kad jos vaikas ką gerai padarė, pagiria jį, padrąsina ir pralinksmina jo širdį; bet jeigu net menkiausią negeistiną bruožą pastebėtų, tegul aptaria jį su vaiku ir pabara jį ar nubaudžia protingomis priemonėmis, jeigu bus reikalas. Neleistina tačiau vaiko mušti ir plūsti, nes galima visai sugadinti jo charakterį, jeigu turės kentėti smūgius ir įžeidinėjimus. (18)

KUO skiriasi dabar vyraujanti materialioji civilizacija nuo dieviškosios civilizacijos, kuri bus vienas iš Teisingumo Rūmų veiklos vaisių? Materialioji civilizacija baudžiamaisiais ir atpildo įstatymais sulauko žmones nuo nusikalstamų veiksmų, ir aiškiai matyti, kad tų keršto ir bausmės įstatymų vis daugėja, tačiau nėra nė vieno įstatymo, kad žmogui būtų atlyginta už gerą poelgį. Visuose Europos ir Amerikos miestuose pristatyta didžiausių namų – kalėjimų nusikaltusiems.

O dieviškoji civilizacija taip išauklės kiekvieną visuomenės narį, kad niekas, išskyrus gal nereikšmingą mažumą, nė neketins daryti nusikaltimų. Čia ir yra didžiausias skirtumas tarp kovojimo su nusikaltimais kerštaujaudami bei smurtaujaudami ir tokio žmonių išauklėjimo, švietimo ir sudvasinimo, kad ne dėl bausmės baimės ar kerštingo atpildo žmonės bodėsis ir menkiausio nusikalstamo veiksmo. Jiems net mintis apie nusikaltimą bus didžiausia negarbė ir gėda, sunkiausia bausmė. Dieviškosios visuomenės nariai pamils žmogiškąsias dorybes ir skirs savo gyvenimą tam, kas neša pasauliui šviesą, ir tobulins savyje tokias ypatybes, kurios pageidautinos prie Dievo Šventojo Slenksčio.

Pažiūrėkite, tad koks didelis skirtumas tarp materialiosios ir dieviškosios civilizacijos. Prievarta ir bausmėmis materialioji civilizacija stengiasi sulaukyti žmones nuo blogų poelgių, nuo kenkimo visuomenei ir nusikal-

timų. O dieviškoje civilizacijoje individui sudaromos tokios sąlygos, kad jis baisyti nusikaltimo ne bausmės bijodamas, o todėl, kad jam nusikaltimas pats savaime – didžiausia kankynė, ir jis su didžiausiu džiaugsmu karštai siekia įgyti žmonijos vertybių, skatinti žmoniškumo pažangą ir skleisti pasaulyje šviesą. (19)

BAHÁ'JŲ vaikai turi įsipareigoti pranokti kitus vaikus moksluose ir menuose, nes jie augo Dievo malonės lopšyje.

Ko kitas vaikas išmoka per metus, Bahá'jų vaikai tegul išmoka per mėnesį. Mylinti 'Abdul'-Bahá širdis trokšta girdėti, kad Bahá'jų jauni žmonės visi be išimties būtų žinomi pasaulyje savo intelektualiniais laimėjimais. Nėra jiems svarbesnio dalyko, kaip sutelkti visas pastangas, energiją ir savigarbą mokslams ir menams pažinti. (20)

TYROJO ir Visagalio Dievo bičiuliai! Būkite tyri ir šventi visuose dalykuose – tai pasišventusios sielos požymis ir nepavergto proto būtina sąvybė. Didžiausias tobulumas yra skaistybė ir išsivadavimas nuo visų ydų. Tik visais atžvilgiais švarus ir apsisalęs žmogus tampa optiniu židiniu, atspindinčiu Apreikštąją Šviesą.

Svarbiausia žmogaus gyvenime turi būti tyrumas, be to, gyvumas, švara ir dvasios nepriklausomumas. Pirmiausia reikia išvalyti upelio vagą, o paskui leisti į jį gėlą vandenį. Skaisčios akys džiaugiasi palaimingu Dievo regėjimu ir supranta to regėjimo reikšmę; tyras jausmas suuodžia kvapusnius, kurie dvelkia iš Jo malonės rožyno; nublizginta širdis atspindi mielą teisybės veidą.

Štai kodėl Šventuosiuose Raštuose dangaus patarimai lyginami su vandeniu, netgi, kaip Korane pasakyta: „Ir tyrą vandenį Mes siunčiame iš Danguos“⁵, o Naujajame Testamente parašyta taip: „Jei kas nėra užgimęs iš vandens ir Dvasios, tas negali į Dievo Karalystę.“⁶ Taigi visiškai aišku, kad Mokymai, kurie eina iš Dievo, yra dangiškųjų malonių upelis; jie yra dieviškojo gailestingumo liūtis, nuplaunanti žmogaus širdį.

Mano mintis ta: kiekvienu gyvenimo bruožu, tyrumu ir šventumu, švarumu ir subtilumu, aukštinkite žmoniškumą ir skatinkite žmogų viduje tobulintis. Netgi fiziniame pasaulyje švara palaiko dvasingumą, kaip aiškiai teigia Šventieji Raštai. Ir nors kūno švara yra fizinis dalykas, tačiau turi

5. Koranas 25:50

6. Jn 3:5

didelę įtaką dvasios gyvenimui. Tą galima palyginti su nuostabiai maloniu balsu ar griežiama melodija: nors garsai tėra tik oro virpesiai, paliečiantys klausos nervą ausyje, tie virpesiai – tik atsitiktiniai reiškiniai, sklindantys oru, tačiau kaip jie jaudina širdį. Nuostabi melodija yra dvasios sparnai, ji verčia sielą virpėti iš džiaugsmo. Tuo norėjome pasakyti, kad kūno švara turi didelį poveikį taipogi žmogaus sielai.

Pažiūrėkite, kaip maloni yra švara Dievo akiai ir kaip tatai pabrėžiama Pranašų Šventose Knygose; Raštuose draudžiama valgyti ar vartoti bet kokį nešvarų daiktą. Kai kurie iš tų draudimų buvo absoliutūs, jie privalomi visiems, ir kas tik nusižengdavo tam įstatymui, papiktindavo Dievą ir būdavo pačių tikinčiųjų atskirti nuo bažnyčios. Tokie, pavyzdžiui, buvo griežčiausiai uždrausti dalykai. Draudimą sulaužyti buvo laikoma sunkiausia nuodėme, tarp jų ir veiksmai, apie kuriuos kalbėti ar net juos minėti gėdinga.

Kiti draudžiami dalykai nėra betarpiškai pavojingi, ir jų pragaištingumas ryškėja pamažu; tokie veiksmai taip pat pasibjaurėtini Viešpačiui, peiktini Jo akivaizdoje ir atstumiantys. Jų absoliutus antiįstatymiškumas nėra pabrėžtas Tekstuose, tačiau būtina jų vengti norint būti švariam, tyram, išlaikyti sveikatą ir apsaugoti nuo prastų įpročių.

Tarp pastarųjų – tabako rūkymas; tai nešvarus, dvokiantis, nepriimtinas ir blogas įprotis, jo kenksmingumas visiems dabar akivaizdus. Kiekvienas kvalifikuotas gydytojas gerai žino, – tai įrodyta eksperimentais, – kad vienas iš tabako komponentų yra mirtinas nuodas, ir rūkantysis pasmerkia save daugeliui ligų. Štai kodėl rūkymas higienos požiūriu yra neleistinas dalykas.

Báb'as pačioje savo misijos pradžioje draudė vartoti tabaką, ir jo draugai visi kaip vienas metė rūkyti. Bet tai buvo laikai, kai buvo galima apsimetinėti, ir kiekvienas, kas nerūkė, turėdavo nemalonumų, būdavo įžeidinėjamas ir net galėjo prarasti gyvybę, – draugai rūkydavo, kad neišsiduotų, kokių yra įsitikinimų. Vėliau apreišktoje Aqdas Knygoje rūkymas nebuvo ypač draudžiamas, tikintieji ir nebevengė rūkyti. Tačiau Palaimintasis Grožis neslėpdavo pasibjaurėjimo rūkymu, ir nors jaunystėje, kai buvo tam tikrų priežasčių, Jis truputėlį rūkydavo, vėliau visiškai metė šį blogą įprotį, ir pašventintos sielos, kurios Juo sekė visame kame, taip pat atsisakė tabako.

Aš noriu pasakyti, kad Dievo akyse tabako rūkymas yra smerktinas, pasibjaurėtinas ir ypač bjaurus įpratimas, kuris, nors ir pamažu, labai kenkia sveikatai. Tai pinigų ir laiko švaistymas, rūkalius tampa žalingo įpročio auka. Tiems, kas tvirtai laikosi Sandoros, šio įpročio smerkinumą

rodo ir protas, ir patyrimas; jo atsisakymas teiktų visiems žmonėms palengvėjimą ir taiką. Negana to, metęs rūkyti žmogus turės švarią burną, nesuteptus pirštus, plaukai nebus prisigėrę bjauraus ir atstumiančio doko. Šį laišką gavę draugai tikriausiai mes tą pražūtingą įprotį, nesvarbu kaip ir per kiek laiko. Aš to labai tikiuosi.

Opiumas – bjaurus, prakeiktas dalykas. Dieve saugok mus nuo bausmės, kurią paskyrei tam, kas jį vartos. Pagal aiškų Visų Švenčiausios Knygos Tekstą, jis draudžiamas, o jo vartojimas griežtai smerkiamas. Protas sako, kad opiumo rūkymas yra beprotybės forma, o patyrimas rodo, kad jo vartotojas visiškai išstumiamas iš žmonių pasaulio. Tesaugo Dievas visus nuo šio nusikalstamo veiksmo, nes jis toks bjaurus, kad griaua pačius žmoniškumo pamatus ir atima opiumo vartotojui savastį amžių amžiams. Nes opiumas lipte prilimpa prie sielos, jo vartotojo sąžinė miršta, atmintis silpsta, jausmai atbunka. Opiumas gyvą žmogų paverčia mirusiu. Jis išsunkia gyvybės šilumą. Nėra didesnės žalos už tą, kurią daro opiumas. Laimingi tie, kurie net jo vardo nežino; tik pagalvokite, koks nelaimingas yra jo vartotojas.

O Dievą mylintieji! Šioje Visagalio Dievo epochoje smurtas ir prievarta, suvaržymai ir priespauda, visi kartu ir kiekvienas atskirai, yra pasmerkti. Tačiau opiumo vartojimą privalu ir būtina trukdyti visais būdais, kad žmonija gal dar būtų išgelbėta nuo to baisaus maro. Nes kitaip vargas ir prakeiksmas tam, kurs nevykdo pareigos savo Viešpačiui.

O Dieviškoji Apvaizda! Duok Bahá žmonėms tyrumo ir skaistumo visuose reikaluose. Padaryk, kad jie atsikratytų visokio ištvirkimo, blogų įpročių ir palinkimų. Saugok juos nuo visokio bjauraus veiksmo, išvaduok iš pikty papročių grandinių, kad jie galėtų gyventi tyri ir laisvi, sveiki ir skaistūs, kad būtų verti tarnauti prie Tavo Šventojo Slenksčio ir bendrauti su savo Viešpačiu. Išvaduok juos nuo svaigiųjų gėrimų ir tabako, saugok ir gelbėk nuo opiumo, kuris sukelia beprotybę, leisk jiems džiaugtis saldžiais šventumo kvapniais, kad jie galėtų išgerti iki dugno dieviškosios meilės taurę ir patirtų traukimą prie Šlovingiausiojo. Nes yra, kaip Tu pasakei: „Viskas, ką tu turi savo rūsyje, nenumalšins mano meilės troškulio – atnešk man, O taurių dalintojau, dvasios vyno taurę, sklidiną kaip marios!“⁷

O jūs, Dievo mylimieji! Patyrimas rodo, kad rūkymo, svaigiųjų gėrimų ir opiumo atsisakymas teikia sveikatą ir energiją, proto aiškumą ir platumą, kūno stiprumą. Yra jau ir šiandien tauta, kurie griežtai vengia tabako,

svaigiųjų gėrimų ir opiumo. Toji tauta yra toli pralenkusi visus kitus žmones, ji pranašesnė tvirtumu ir fizine drąsa, sveikumu, grožiu ir malonumu. Jos vienas žmogus gali atstoti dešimtį kitos genties žmonių. Ir taip visi jų bendruomenės nariai, žmogus po žmogaus, yra visais atžvilgiais pranašesni už kitų bendruomenių žmones.

Stenkitės iš visų jėgų, kad tyrumas ir šventumas, kuriuos 'Abdul'-Bahá puoselėja labiau už viską, skirtų Bahá'jus nuo kitų žmonių, kad Dievo žmonės kiekvienu savo tobulumu pranoktų visas kitas žmogiškąsias būtybes, kad jie būtų viršesni už visus kitus ir išore, ir vidumi, kad skaistumu ir tyrumu, subtilumu ir mokėjimu saugoti sveikatą jie būtų viso žinančiųjų avangardo vadovai. Ir kad išsilaisvinimu iš pavergimo, žiniomis ir savitvarda būtų pirmieji tarp laisvųjų, tyrųjų ir išmintingųjų. (21)

YRA du ligos gydymo būdai: materialinėmis ir dvasinėmis priemonėmis. Pirmosiomis gydo gydytojai; antrosios – tai dvasingųjų maldos ir kreipimasis į Dievą. Abejos turi būti naudojamos ir praktikuojamos.

Ligas, kurios ištinka dėl fizinių priežasčių, turi gydyti gydytojai vaisiais, o kurios ištinka dėl dvasinių priežasčių, dvasiniu būdu ir pranyksta. Todėl sielvarto, baimės, nervų sukrėtimo sukeltos ligos veiksmingiau gydomos dvasinėmis negu fizinėmis priemonėmis. Taigi reikia imtis abiejų rūšių priemonių; jos neprieštarauja viena kitai. Todėl tu turi priimti ir fizinės gydymo priemones, juolab, kad jos taip pat yra gautos per malonę ir gailestingumą Dievo, kurs atskleidė ir apreiškė medicinos mokslą, kad Jo tarnai irgi galėtų pasinaudoti šiuo gydymu. Lygiai taip pat daug dėmesio tu turi skirti ir dvasiniam gydymui, nes jis teikia nuostabių rezultatų.

Taigi jeigu nori žinoti, koks yra tikriausias vaistas, gydantis nuo visų ligų ir suteikiantis žmogui dieviškosios karalijos sveikatą, žinoki, kad tai Dievo nurodymai ir mokymas. Į juos ir sutelk dėmesį. (22)

O ŽMONIJOS mylėtojai! Tavo laišką gavome, iš jo sužinojome, garbė Dievui, kad esi sveikas ir gerai laikaisi. Iš tavo atsakymo į ankstesnį laišką supratome, kad nusistovėjo meilingi tavo santykiai su draugais.

Kiekviename žmoguje reikia matyti tai, už ką jis vertas pagyrimo. Šitaip darydamas būsi draugas visai žmonijai. Tačiau jeigu vertinsime žmones pagal klaidas, tada bus sunku būti jų draugu.

Anais laikais Kristus – tebūnie pasaulio gyvenimas Jam auka –ėjo pro padvėsusį šunį, jau dvokiantį, nupuvusiųsiomis kojomis. Vienas iš kartu buvusiųjų pasakė: „Kaip bjauriai dvokia“. Kitas: „Šlykštu. Vemt verčia“.

Trumpai tariant, kiekvienas turėjo ką pridurti.

Bet tada prabilo Kristus ir pasakė jiems: „Pažiūrėkite į to šuns dantis! Kokie balti ir blizgantys!”

Nuodėmę permatantis Mesijo žvilgsnis nesustojo prie pasibjaurėtinų dalykų. Viena tik šuns maitos dalis nekėlė pasibjaurėjimo – tai dantys, ir Jėzus pastebėjo jų puikumą.

Todėl ir mes privalome, atkreipę žvilgsnį į kitus žmones, matyti jų privalumus, o ne trūkumus.

Garbė Dievui, tavo tikslas yra skatinti žmonijos gerovę ir padėti sieloms nugalėti savo trūkumus. Šis kilnus tikslas atneš pagirtinus vaisius. (23)

Į TAVO klausimą, ar kiekviena siela be išimčių pasiekia amžinąjį gyvenimą. Žinoki, kad nemirtingumas duotas toms sieloms, kurioms pats Dievas įkvėpęs gyvenimo dvasią. Visos kitos negyvos – jos yra mirusios, kaip Kristus aiškina Evangelijoje. Tas, kuriam Viešpatys atvėrė akis, pamatys žmonių sielas tokias, kokios jos bus tarpinėse stotelėse, kai atsipalaiduos nuo kūno. Jis pamatys, kad gyvosios klesti savo Viešpaties artumoje, o mirusios – skendi giliausioje pragaišties bedugnėje.

Žinoki, kad kiekvienai sielai yra duotas Dievo pavidalas. Kiekviena gimsta švari ir tyra. Vėliau individai ima skirtis, nelygu ką jie šiame pasaulyje įgyja – dorybes ar ydas. Nors visos gyvos būtybės sukurtos nevienodos, pagal rangus ar laipsnius, mat gabumai joms duoti įvairūs, tačiau kiekvienas individas gimsta šventas ir tyras, tik vėliau gali susiteršti.

Be to, nors būtybių esaties laipsniai skirtingi, bet visos jos yra geros. Stebėkime žmogaus kūną, – kokie skirtingi jo organai: galūnės, akys, ausys, uoslės, skonio organai, rankos, nagai. Nepaisant kūno dalių įvairumo, kiekviena iš jų pagal galimybes dalyvauja darnioje visumoje. Jeigu vienos kurios veikla sutrinka, ją reikia gydyti, ir jeigu jokie vaistai nepadeda, tą kūno dalį reikia pašalinti. (24)

TOS sielos, kurios šiandien įžengia į dieviškąją karalystę ir įgyja amžinąjį gyvenimą, nors materialiai dar gyvena žemėje, tačiau iš tikrųjų sklando dangaus viešpatijoje. Jų kūnai gali dar užsibūti Žemėje, bet jų sielos jau keliauja po beribes erdves. Nes kai mintys plečiasi ir nušvinta, jos įgauna gebėjimą skraidyti ir neša žmogų į Dievo karalystę. (25)

O DIEVO tarne! Nesielvartauk dėl tave ištikusių nelaimių ir negandų. Visos nelaimės ir negandos buvo sukurtos žmogui, kad jis galėtų paniekindi mirtingąjį gyvenimą, tą pasaulį, prie kurio yra labai prisirišęs. Kai jis patiria didelių išbandymų ir sunkumų, jo prigimtis pasibjauri šiuo pasauliu ir ima trokšti amžinosios Viešpatijos – tos, kuri laisva nuo nuodėmės, nuo visų nelaimių ir negandų. Taip pat ir protingas žmogus. Jis negers iš puodelio, kuriame neskaniuos nuosėdos, bet priešingai, ieškos puodelio su švairiu ir vaiskiu vandeniu. Jis neragaus medaus, sumaišyto su nuodais.

Gerki tad Dievą, kad buvai išmėgintas ir patyrei tokį išbandymą. Būk kantrus ir dėkingas. Atsisuk veidu į dieviškąją Karalystę ir stenkis įgyti mielaširdingumo, kad galėtum tapti apšviestu ir įgyti Karalystės ir Viešpaties savybių. Stenkis tapti abejingas šio pasaulio malonumams ir patogumams, tvirtai ir atkakliai laikykis Sandoros ir skleisk Viešpaties Tikėjimą.

Toks yra žmogaus dvasinio pakilimo pagrindas, jo garbės ir išganymo pagrindas. (26)

SEK savo Viešpaties kelią ir nekalbėk to, ko ausys negali pakęsti, nes tokia kalba yra nelyginant riebus maistas mažam vaikui. Kad ir koks jis skanus, brangus ir maistingas, bet žindomas kūdikis negali jo suvirškinti. Todėl kiekvienas, kam priklauso gauti, tegul gauna pagal savo matą ir saiką.

„Ne visa, ką žmogus žino, galima sakyti, ne visa, ką jis pasako, yra pasakoma laiku, ne visa, kad ir laiku pasakyta, klausantysis gali išgirsti.”

Tokia tad yra aukščiausioji išmintis, kurios privalai laikytis savo siekiuose. Nesiblaškyk, jeigu nori būti veiklus visose aplinkybėse. Pirmiausia pažink susirgimą ir nustatyk ligą, tada skirk vaistus, nes taip geriausia veikti sumaniam gydytojui. (27)

MOKYTOJAS mokydamas pats turi būti dėstomu dalyku taip užsidegęs, kad jo kalba tartum liepsna ištirpdytų egoizmo ir pykčio šydą. Jis turi būti labai ramus ir nusižeminęs, kad neužgožtų mokinių, savęs atsižadėjęs ir nepastebimas, kad galėtų mokyti su Aukštybių Susiėjimo pritarimu: kitaip veltui bus jo pastangos. (28)

O DIEVE, mano Dieve! Apšviesk Tavo tikrųjų numylėtinių veidus ir paremk juos angelišku tikrosios pergalės džiaugsmu. Nukreipk jų žings-

nius, kad tvirtai eitų Tavo keliu, ir iš praamžiško dosnumo atverk jiems Tavo malonių vartus, nes jie eikvoja Tavo keliuose viską, kuo buvai juos apdovanojęs, Tavo Tikėjimą saugodami, pasikliaudami Tavimi, kad jų neužmirši, aukodami savo širdis Tavo meilei ir negailėdami visko, ką tik turėjo, Tavo Grožybės garbinimui, ieškodami, kuo galėtų Tave pradžiuginti.

O mano Viešpatie! Skirk jiems gausią dalį, lemtąjį atlygį ir tikrąjį atpildą.

Iš tikrųjų, juk Tu esi Rėmėjas, Gelbėtojas, Dosnasis, Prakilnasis, Amžinasis Teikėjas. (29)

Tas, kurs kalbės šią maldą karštai ir nusižeminęs, suteiks džiaugsmo ir pasitenkinimo Jo Tarno širdžiai, tartum susitiktų Jį akis į akį.

JIS YRA ŠLOVINGIAUSIASIS! O DIEVE, mano Dieve! Nusižeminęs ir ašarodamas tiesiu rankas meldamas Tave ir glaudžiu savo veidą prie Tavo slenksčio dulkių, iškeltas aukščiau už visų mokytojų žinojamą ir visų Tave garbinančių pagyrimus. Maloningai pažvelk į savo tarną, nusižeminusį ir nuolankų prie Tavo durų, pažvelk savo meilinguoju žvilgsniu ir paskandink mane savo amžinosios malonės vandenynė.

Viešpatie! Štai aš, vargšas nuolankus Tavo tarnas, nusigandęs ir maldaujantis, belaisvis Tavo rankose, nuolankiai meldžiantis Tave, pasitinkintis Tavimi, su ašaromis šaukiuosi ir ieškau Tavęs sakydamas:

O Viešpatie, mano Dieve! Suteik man malonę tarnauti Tavo numylėtiesiems, sustiprink mane Tavo tarnystei, apšviesk mano protą Tavo šventojo sosto garbinimo šviesa ir Tavo didingumo Karalystės maldos šviesa. Padėk man nugalėti savanaudiškumą prie dangiškųjų Tavo buveinės vartų, pagelbėk, kad būčiau visko atsisakęs Tavo šventuosiuose prieangiuose. Viešpatie! Leisk man gerti iš nesavanaudiškumo taurės, apgobk mane jos kupolu, panardink į jos vandenyną. Paversk mane dulke Tavo numylėtųjų takely ir leisk atiduoti širdį žemei, pašventintai pėsčiais Tavo taku einančių išrinktųjų, o Aukštybių Šlovės Viešpatie.

Šia malda Tavo tarnas šaukiasi Tavęs rytui auštant ir vakarui brėkstant. Išpildyk mano širdies troškimą, o Viešpatie! Apšviesk mano širdį, nuramink krūtinę, puoselėk šventą mano užsidegimą, kad galėčiau tarnauti Tavo reikalui ir Tavo tarnams.

Tu esi Meilingasis, Gailestingasis, Mielaširdingasis, Maloningasis, Dosnasis, Pasigailėjimo kupinas. (30)

PARINKTOS IŠTRAUKOS IŠ „ATSAKYMAI Į KELETĄ KLAUSIMŲ“

Dėl Báb'o⁸ – tebūnie Mano siela jam paaukota – galū štai ką pasakyti. Jaunystėje, sulaukęs dvidešimt penkerių palaiminto Jo gyvenimo metų, Jis pradėjo skelbti Savo Tikėjimą. Šiitai viešai pripažino, kad Jis nesimokė jokioje mokykloje ir nagavo žinių nė iš vieno mokytojo; visi Širazo žmonės gali tai paliudyti. Tačiau, kai jis staiga prabilo į žmones, pasirodė apdovanotas puikiu išsilavinimu. Nors buvo tikrai pirklys, bet apstulbino visus Persijos 'ulamá'⁹. Pats vienas neįsivaizduojamu būdu Jis išsaugojo Dievo Tikėjimą tarp persų, kurie garsėja religiniu fanatizmu. Ši prakilnioji Siela pakilo su tokia jėga, kad išjudino religijos, moralės, papročių ir įpročių Persijoje pagrindus, įtvirtino naujus principus, įstatymus ir naują religiją. Nors visi valstybės didžiūnai, beveik visi dvasiškai ir visuomenės veikėjai baudėsi Jį sunaikinti, Jis vienas atsilaikė prieš juos ir išjudino visą Persiją.

Daugelis 'ulamá ir kitų žymių žmonių su džiaugsmu paaukojo savo gyvenimą Jo Tikėjimui ir nusipelnė kankinio vainiką.

Vyriausybė, tauta, teologijos daktarai ir kitos įžymybės norėjo užgesinti Jo šviesą, bet neįstengė. Pagaliau Jo mėnuo patekėjo, Jo žvaigždė skaisčiai nušvito, Jo pamatai sutvirtėjo, o Jo kilimo vieta sužėrėjo it brangakmenis. Jis apdalijo dieviškuoju išsilavinimu neraštingąją daugumą ir padarė stebuklingą įtaką persų mąstymui, dorovei, papročiams ir gyvenimo sąlygoms. Jis paskelbė gerąją žinią apie Bahá Saulės patekėjimą savo pasekėjams ir paruošė juos tikėjimui.

Jis parodė nuostabių ženklų ir pasiekė puikių rezultatų, padarė žmonių mąstysenai ir vyraujančioms idėjoms milžinišką įtaką, padėjo pamatus pažangai, sukūrė sėkmės ir gerovės principus. Tai ir yra geriausias įrodymas, kad tas jaunas pirklys buvo tobulas Auklėtojas. Teisingas žmogus negali tuo abejoti. (31)

8. Báb'as čia vadinamas Jo titulu Hadrat-i-A'lá, Jo Aukščiausioji Didenybė, tačiau skaitytojo patogumui mes ir toliau Jį vadinsime vardu, kuriuo Jis žinomas Europoje, i.e. Báb'as.

9. Islamo religijos daktarai.

BAHÁ'U'LLÁH¹⁰ pasirodė tuo metu, kai Persijos imperija skendėjo gū-džiame obskurantizme ir tamsume, nugrimzdusi į akliausią fanatizmą.

Be Europos tautų istorijos tikriausiai skaitėte paskutiniųjų amžių Per-sijos papročių, moralės ir idėjų aprašymų. Beprasmiška būtų tai kartoti. Trumpai pasakysime, kad Persija buvo taip sumenkusi, kad visi užsienio keliautojai apgailestavo, jog buvęs praeityje garbingas ir kultūringas kraštas taip nusmuko, apsileido ir sunyko ir kad jo žmonės prarado oru-mą.

Tokiu tad laiku pasirodė Bahá'u'lláh. Jo tėvas buvo vienas iš vizirių, bet ne 'ulamá. Kaip visi Persijos žmonės žino, Bahá'u'lláh niekados ne-simokė mokykloje, nebendravo su mokytais ir mokslingais žmonėmis. Jaunystė buvo Jo laimingiausias laikas. Jo draugai ir bičiuliai buvo aukš-to rango persai, bet ne iš mokytujų.

Kai Báb'as apsiskelbė, Bahá'u'lláh pasakė: „Šis didis Žmogus yra teisiųjų Viešpats, ir visi privalo Juo tikėti“. Ir jis stojo Báb'ui į pagalbą, pa-teikė daug įrodymų ir teigiamų Jo teisybės liudijimų, nepaisydamas, kad valstybinės religijos dvasininkai 'ulamá nuteikė Persijos vyriausybę prie-šintis Jam ir atimesti Jo mokymą, o vėliau išleisti įsakymus žudyti, perse-kioti, tremti Jo pasekėjus ir grobti jų turtą. Visose provincijose atsivertu-siuosius pradėjo persekioti, deginti, žudyti, – netgi moteris ir vaikus. Ne-paisydamas nieko, Bahá'u'lláh skelbė Báb'o žodį su didžiausiu tvirtumu ir energija. Nė akimirkos Jis nesislapstė, atvirai bendravo su savo prie-šais. Jis rūpinosi teikti liudijimus, įrodymus, ir buvo pripažintas kaip Die-vo Žodžio Skelbėjas. Per daugelį permainų ir laimingų atsitiktinumų Jis ištvėrė didžiausias nelaimės, nors kiekvieną akimirką galėjo būti nukan-kintas.

Bahá'u'lláh sukaustė grandinėmis ir įmetė į požeminį kalėjimą. Dide-lius Jo dvarus, paveldėtus turtus konfiskavo ir išgrobstė. Keturis kartus Jis buvo tremtas iš vieno krašto į kitą, ramybę rado tiktai „Didžiausiame iš Kalėjų.“¹¹

Nepaisydamas visų tų aplinkybių, Jis nė akimirkos nesiliovė skelbęs Dievo mokymą. Jis parodė tiek žinių, dorybių ir tobulumo, kad visi Persi-

10. Jamál-i-Mubárák, Palaimintasis Grožis, – titulas čia suteiktas Ba-há'u'lláh. Jis taip pat vadinamas Jamál-i-Qidam, Pra-amžis arba Senovinis Grožis. Bet mes Jį vadinsime titulu, kuriuo Jis žinomas Vakaruose, – Bahá'u'lláh.

11. Pirma ištremtas į Bagdadą, po to į Adrianopolį, 1869 metais Jis buvo įkalintas Akoje ('Akká), „Didžiausiame Kalėjime“.

jos žmonės negalėjo atsistebėti. Tuo labiau, kad ir Jam kalint Teherane, Bagdade, Konstantinopolyje, Rumelijoje ir netgi Akoje, koks tik mokytas ar mokslo vyras pas Jį ateidavo, draugas ar priešas, visuomet gaudavo įtikinamą ir išsamų atsakymą į bet kokį klausimą. Netrukus visi pripažino Jo unikalumą ir visokeriopą tobulumą.

Dažnai Bagdade palaimingoje taikoje susitikdavo musulmonų 'ulamá, žydų rabinai ir krikščionys su europiečių mokslo vyrais. Kiekvienas turėdavo ko paklausti, ir nors būdavo skirtingos kultūros, visi gaudavo išsamų atsakymą ir išsiskirstydavo patenkinti. Netgi Persijos aukštieji dvasininkai Karbiloje ir Najate išrinko iš savo tarpo protingą vyrą ir pasiuntė pas Jį. To vyro vardas buvo Mula Hasanas Amu. Jis stojo Šventenybės akivaizdon ir pateikė keletą klausimų, kaip buvo jam pavedę 'ulamá, į kuriuos Bahá'u'lláh atsakė. Tada Hasanas Amu tarė: „'Ulamá pripažįsta be jokių abejonių Bahá'u'lláh žinojimą ir dorybes, jie yra įsitikinę, kad visame mokyme nėra jam lygaus ar aukštesnio žinovo; akivaizdu taip pat, kad jis niekada nėra studijavęs ar kitaip įgijęs šį mokėjimą. Vis dėlto 'ulamá sako: „Mums šito nepakanka, mes negalime vien dėl išminties ir teisingumo pripažinti Jo misijos tikrumo. Todėl prašom parodyti stebuklą, kad mūsų širdys būtų patenkintos ir nuramintos“.

Bahá'u'lláh atsakė: „Nors neturite teisės šito reikalauti, nes tiktai Dievas gali bandyti savo tvarinius, o jie neturi bandyti Dievo, bet aš sutinku ir priimu šį prašymą. Tačiau Dievo Tikėjimas nėra teatro vaidinimas, kurį galima rodyti kas valandą, kurio kitokio varianto galima reikalauti kasdien. Jeigu taip būtų, Dievo Tikėjimas taptų vaikų žaidimu. Todėl 'ulamá turi susieiti, pasitarę išsirinkti vieną kokį stebuklą ir parašyti, kad, atlikus tokį stebuklą, jie nebeturės dėl Manęs jokių abejonių, visi pripažins ir išpažins mano Tikėjimo teisumą. Tegul jie užantspauduoja tą raštą ir atneša Man. Turime susitarti: jeigu stebuklas įvyks, jie nebeabejos, o jeigu ne – visi būsime įsitikinę, kad įvyko apgavystė.“ Mokytasis vyras, Hasanas Amu pakilo ir, taręs „geriau nepasakysi“, pabučiavo Palaimintajam kelį, nors nebuvo Jo mokinys, ir išėjo. Sušaukęs aukštuosius dvasininkus, perdavė šventąją žinią. Šie pasitarė ir pasakė: „Tas žmogus – burtininkas, Jis gali mus užburti, ir mes nebeturėsime, ką sakyti.“ Šitaip manydami, jie nebedrįso toliau reikalauti.¹²

Tas vyras, Hasanas Amu, tą faktą nesyk minėjo susirinkimuose. Pas-

-
12. Skvarbus Bahá'u'lláh protas šiuo atveju pranoko Jo priešų piktybiškumą, kurie, tapo aišku, niekada nebūtų pasirinkę prašomo stebuklo.

kui iš Karbilos išvyko į Kirmanšą ir Teheraną, paskleidė žinią apie šį įvykį, visur jį smulkiai nupasakodamas ir pabrėždamas, kad 'ulamá išsigando ir atsitraukė.

Netrukus visi Bahá'u'lláh priešininkai Rytuose pripažino Jo didybę, aukštybę, žinias ir dorybes. Net Jo priešai, kalbėdami apie Jį, sakė: „Įžymusis Bahá'u'lláh“.

Tuo metu, kai ši didžioji Šviesa staiga sušvito Persijos horizonte, visi žmonės, ministrai, musulmonų dvasininkai ir kitų luomų žmonės sukilo prieš Jį, persekiojo su didžiu priešiškuumu, skelbdami, kad „tas žmogus nori nusmukdyti ir sunaikinti religiją, teisę, tautą ir imperiją.“ Tas pats buvo sakoma ir apie Kristų. Tačiau Bahá'u'lláh pats vienas, niekieno nepalaikomas atsispyrė jiems, niekada neparodydamas nė menkausio silpnumo. Pagaliau jie pasakė: „Kol šis Žmogus yra Persijoje, nebus čia taikos ir ramybės, mes turime Jį ištremti, kad Persijai grįžtų ramybė.“

Jie tęsė smurtą prieš Jį, kad tik Jis pasiprašytų išleidžiamas iš Persijos, manydami, kad šitaip Jo teisybės šviesa bus užgesinta. Bet išėjo priešingai. Tikėjimas dėl to tik laimėjo, ir Jo mokymo liepsna dar labiau įsiplieskė. Iš pradžių ji plito tiktai Persijoje, bet, ištrėmus Bahá'u'lláh, pradėjo skverbtis į kitus kraštus. Tada Jo priešai tarė: „Iráq-i-'Arab¹³ netoli nuo Persijos, reikia Jį išsiųsti į tolimesnę karalystę.“ Dėl to Persijos vyriausybė nusprendė ištremti Bahá'u'lláh iš Irako į Konstantinopolį. Tas įvykis vėl parodė, kad Tikėjimas nė kiek nesumenko, ir vėl jie tarė: „Konstantinopolis yra pereinama vieta, įvairių rasių ir tautų kryžkelė, tarp tų žmonių daug persų.“ Dėl to persai išsiuntė Jį dar toliau – į Rumeliją; bet tenai liepsna dar sustiprėjo, o Tikėjimas tapo dar iškilesnis. Pagaliau persai tarė: „Nė viena iš šių vietų nėra saugi dėl Jo įtakos, reikia išsiųsti Jį į tokią vietą, kur jis būtų pažemintas ir beteisis, kur jo šeima ir pasekėjai turėtų kentėti didžiausias skriaudas ir patyčias. Ir jie pasirinko Akos kalėjimą, skirtą žmogžudžiams, vagims ir plėšikams, ir iš tikrųjų priskyrė Jį prie tokių žmonių. Tačiau Dievo galia ir čia pasireiškė. Jo žodis buvo pagarsintas, ir Bahá'u'lláh didybė tapo akivaizdi, nes būtent iš šio kalėjimo, nepaisant žeminačių sąlygų, Jis pašaukė Persiją žengti iš vienos pakopos į kitą, sugebėjo nugalėti visus priešininkus ir įrodyti jiems, kad jie negali atsispirti Dievo Tikėjimui. Jo šventas mokymas prasiskverbė į visus regionus, ir Jo Tikėjimas įsitvirtino.

Visose Persijos dalyse Jo priešai sukilo prieš Jį su didžiausia neapy-

13. Iráq-i-'Arab: priešpastatant Irano sričiai, tuo metu žinomi kaip Iráq-i-Azam, dabar vadinami Arák.

kanta, kalino, žudė, mušė Jo pasekėjus; sudegino ir nušlavė nuo žemės paviršiaus tūkstančius namų, visokiais būdais stengdamiesi sužlugdyti ir sunaikinti Jo Tikėjimą. Nepaisant visų jų pastangų, Šviesa sklido iš žmogžudžių, plėšikų ir vagių kalėjimo ir vis ryškiau švietė. Jo mokymas pasklido užsienyje, Jo raginimai paveikė daugelį tų, kurie labiausiai Jo nekętė, ir jie tapo tvirtais Jo pasekėjais; netgi pati Persijos vyriausybė atsipeikėjo ir pradėjo gailėtis to, kas buvo įvykę dėl 'ulamá kaltės.

Kai Bahá'u'lláh atvyko į kalėjimą Šventojoje Žemėje, protingi vyrai suprato, kad vėl reiškiamą džiugioji naujiena, kurią Dievas paskelbė Pranašų lūpomis prieš du ar tris tūkstantmečius, ir kad Dievas ištikimas savo pažadui, nes kai kuriems Pranašams Jis atskleidė gerą žinią, jog „Karalių Viešpats apsireikš Šventojoje Žemėje.“ Visi tie pažadai buvo išpildyti, ir dabar net suŕku paaiškinti, kaip kitaip Bahá'u'lláh būtų galėjęs palikti Persiją ir išskleisti palapinę Šventojoje Žemėje, jeigu nebūtų buvęs priešininkų persekiojamas, kalintas ir ištremtas. Jo priešai tikėjosi, kad kalinimas visiškai užgniaus ir sunaikins palaimintą Tikėjimą, o iš tikrųjų tik padėjo visokeriopai išsiplėtoti. Dieviškoji Bahá'u'lláh šlovė pasiekė Rytus ir Vakarus, Teisybės Saulės spinduliai nušvietė pasaulį. Tebūnie pagarbintas Dievas! Nors Bahá'u'lláh buvo tiktai kalinys, Jo palapinė tapo išskleista ant Karmelio kalno, ir Jo žodis keliavo po užsienius su didžiausia pagarba. Kiekvienas, kas Jį aplankydavo, draugas ar svetimas, sakydavo: „Tai ne kalinys, tai karalaitis.“

Atvykęs į šį kalėjimą,¹⁴ Jis pasiuntė laišką Napoleonui¹⁵ per Prancūzijos ambasadorių. Pagrindinė mintis tókia: „Paklauskite, kuo mes nusi Kaltome ir kodėl esame įkalinti šitame kalėjime, šitame rūsyje.“ Napoleonas nieko neatsakė. Tada buvo pasiųstas antras laiškas, kuris įeina ir į „Súriy-i-Haykal“¹⁶. Štai jo santrauka: „O Napoleone, tu neišklausei Mano atsišaukimo ir net neatsakei į jį, todėl netrukus neteksi valdžios ir būsi visiškai sunaikintas.“ Šis laiškas buvo pasiųstas paštu Cezario Ketapaku¹⁷ rūpesčiu, ir jo turinį žinojo visi Jo tremties draugai. Perspėjimo tekstas paplito visoje Persijoje, nes tuomet išėjo ir paplito „Kitáb-i-Haykal“, kurioje laiškas buvo išspausdintas. Tai buvo 1869 m., o kadangi knyga paplito Persijoje ir Indijoje, ją turėjo visi tikintieji, tai visi laukė, kas bus.

14. Adrianopolis.

15. Napoleonas III.

16. Vienas iš Bahá'u'lláh darbų, parašytų po Jo Deklaracijos.

17. Prancūzijos konsulo Syrijoje sūnus, su kuriuo Bahá'u'lláh palaikė draugiškus santykius.

Netrukus, 1870 m. kilo karas tarp Vokietijos ir Prancūzijos, ir nors niekas tuomet nesitikėjo Vokietijos pergalės, Napoleonas III buvo nugalėtas ir sugėdintas, jis pasidavė priešams ir jo garbė virto pažeminimu.

Buvo pasiųstos Lentelės¹⁸ ir kitiems karaliams, tarp jų H. M. Nasiridin Šachui. Tame laiške Bahá'u'lláh rašė: „Pakvieskite Mane, sušaukite 'ulamá ir paklauskite įrodymų bei argumentų, kad būtų žinoma, kur teisybė ir kur melas.“ Nasiridin Šachas persiuntė tą laišką 'ulamá, kad jie imtųsi šios misijos, bet šie neišdrįso. Tada Jis paprašė septynis iš jų, pačius garbingiausius, atsakyti į šį iššūkį. Po kiek laiko jie grąžino palaimintąjį laišką, sakydami: „Šis žmogus yra religijos priešininkas ir Šacho priešas.“ Jo didenybė Persijos Šachas labai susierzino ir tarė: „Čia prašoma pateikti įrodymus ir argumentus, ar tai tiesa, ar melas, ir ką tai turi bendra su priešišku vyriausybei! Deja! Mes taip gerbėme tuos 'ulamá, o jie net negali atsakyti į laišką.“

Netrukus visa, kas buvo žadėta Bahá'u'lláh laiškuose karaliams, išsipildė: jeigu palygintume įvykius po 1870 metų, pamatytume, kad viskas vyko, kaip buvo numatyta, tiksliai kai kas atsitiko vėliau.

Taigi ir užsienio šalių gyventojai, ir kitų sektų nariai, nebuvę Bahá'u'lláh pasekėjais, siejo su Juo daugelį stebuklingų dalykų. Vieni tikėjo Jį esant šventuoju¹⁹, kiti rašė apie Jį traktatus. Vienas iš tokių, Sijidas Davudi, sunitų mokslininkas iš Bagdado, parašė trumpą traktatą, kuriame aptarė kai kuriuos antgamtiškus Bahá'u'lláh poelgius. Net ir dabar įvairiose Rytų kraštų vietose yra žmonių, netikinčių Jo pranašystėmis, bet tikinčių, kad Jis yra šventasis, ir pasakojančių apie Jam priskiriamus stebuklingus atsitikimus.

Taigi galima sakyti, kad ir Jo priešininkai, ir jo šalininkai, taip pat visi, kas apsilankydavo šventojoje vietoje, pripažino ir liudijo Bahá'u'lláh didybę, ir nors netikėjo Juo, bet pripažino Jo didingumą, o kai įžengdavo į šventąją vietą, Bahá'u'lláh artumas taip juos paveikdavo, kad negalėdavo ir žodžio ištarti. Kiek kartų yra buvę, kad koks nors iš pikčiausių Jo priešų nusprendavo: „Atėjęs pas Jį, pasakysiu tą ir aną, pasiginčysiu ir įrodysiu“, – bet, kai stodavo Šventojoje Akivaizdone, apstulbdavo, sutrikdavo ir likdavo be žado.

Bahá'u'lláh niekuomet nesimokė arabų kalbos, Jis neturėjo samdyto mokytojo ar auklėtojo, nelankė mokyklos, tačiau Jo arabiškų raštų ir kalbų raiškumas kėlė nuostabą ir stulbino mokyčiausius arabų kalbos žino-

18. Pavadinimas, suteiktas Baha'u'lláh laiškam.

19. Vali.

vus, visi pripažino ir paskelbė, kad Jis nepalyginamas ir neprilygstamas.

Atidžiai panagrinėję Torą matysime, kad Dieviškasis Apsireiškimas niekada nėra pasakęs tiems, kurie Jį neigė: „Aš padarysiu kokią tik norite stebuklą ir sutinku su bet koku jūsų pasiūlytu išbandymu.“ O Bahá'u'lláh savo laiške Šachui aiškiai sakė: „Surinkite 'ulamą ir pakvieskite Mane, kad būtų nustatyti visi įrodymai ir liudijimai.“²⁰

Bahá'u'lláh penkiasdešimt metų tarsi kalnas atsilaukė savo priešams: visi troško Jį paneigti ir ieškojo progų sunaikinti. Tūkstančius kartų jie ketino Jį nukryžiuoti, nužudyti, visus penkiasdešimt metų Jam nuolat grėsė pavojus.

Šiandien Persijoje toks nuosmukis ir griuvėsiai, kad visi protingi žmonės, persai ir svetimšaliai, kurie supranta tikrąją padėtį, pripažįsta, kad jos pažanga, civilizacija ir atkūrimas priklauso nuo šios didingos asmenybės mokymo pripažinimo ir jo principų plėtojimo.

Kristus savo palaimintomis dienomis išauklėjo tikrai vienuolika žmonių, iš kurių didžiausias buvo Petras, bet ir šis bandomas tris kart atsidėjo Kristaus. Ir vis dėlto Kristaus Tikėjimas pasklido po pasaulį. Mūsų laikais Bahá'u'lláh išauklėjo tūkstančius sielų, kurios net kardu grasinamos siunčia į dangų šauksmą „Yá Bahá'u'l-Abhá“²¹, ir išbandymų ugnyje jų veidai šviečia kaip auksas. Tad pagalvokite, kas dar bus ateityje.

Pagaliau turime būti teisingi ir pripažinti, koks nepaprastas Auklėtojas buvo Šlovingasis, kokie nuostabūs ženklai per Jį apreikšti, kokia jėga ir galybė pasaulyje per Jį įgyvendinta. (32)

KIEKVIENOS egzistuojančios būtybės garbė ir išaukštinimas priklauso nuo įvairių priežasčių ir aplinkybių.

Būti žaliai ir derlingai pavasario debesų dosnumo dėka yra Žemės puikumas, puošnumas ir pilnatvė. Augalai auga, gėlės ir kvapiosios žolės skleidžiasi, vaismedžiai žydi ir brandina naujus ir šviežius vaisius. Sodai tampa nuostabiai gražūs, pievos išsipuošusios; kalnai ir lygumos su žaliu apdaru, sodai, laukai, kaimai ir miestai išsidabinę. Tai mineralų pasaulio klestėjimas.

20. Žiūr. išnašą 22 pusl. Suteikdamas tokią prasmę Bahá'u'lláh sveikiai nuovokai, 'Abdu'l-Bahá nori pabrėžti stebuklą, kaip Dievo Apreiškėjų tiesos įrodymo, nevaisingumą.

21. Šūkis, išreiškiantis Bahá'jų Tikėjimą, pažodžiui: „O Tu, Šlovingiausias tarp Šlovingųjų“.

Augalų pasaulio didybė ir klestėjimas yra tam, kad medis galėtų augti ant tyro vandens upelio kranto, kad pūstų gaivus vėjas, kad šviestų ir šildytų saulė, kad sodininkas prižiūrėtų medį ir šis diena dienon augintų ir brandintų vaisius. Tačiau tikroji augalo gerovė yra pereiti į gyvūnijos ir žmonių pasaulį, atstatyti tai, ką išaikvoja gyvūnų ir žmonių kūnai. Gyvūnų pasaulio aukščiausias tikslas yra turėti tobulus organus ir pajėgumą tenkinti kūno poreikius. Tai jo garbė, pasididžiavimas ir išaukštinimas. Didžiausia gyvulio laimė yra žalia ir sodri pieva, švarus tekantis vanduo ir puikus vešlus miškas. Jeigu jis visu tuo aprūpintas, didesnės gerovės negalima ir įsivaizduoti. Pavyzdžiui, jei paukštis susisuka lizdą žaliame, turtingame miške, gražioje aukštumėlėje, stipriame medyje ant storos, tvirtos aukštutinės šakos ir jeigu randa pakankamai sėklų palesti bei vandens atsigeriti, tai jam ir yra klestėjimas.

Tačiau tikroji gyvūno gerovė yra pereiti iš gyvūnų pasaulio į žmonių pasaulį mikroskopinėmis dalelėmis, kurios per vandenį ir orą pasiekia žmogų, jo asimiliuojamos atkuria, kas buvo jo kūno suvartota. Tai didžiausia garbė ir gerovė gyvūnų pasauliui, didesnės garbės jam negalima įsivaizduoti.

Todėl akivaizdu ir aišku, kad tas turtas, tie patogumai ir toji medžiaginė gausa yra mineralų, augalų ir gyvūnų visiška gerovė. Jokie materialiojo pasaulio turtai, lobiai ir patogumai neprilygsta paukščio turtingumui: visos lygumų ir kalnų platybės yra jo būstas, visos sėklelės ir javų derlius yra jo maistas ir turtas, visi laukai, pievos, kaimai ganyklos, miškai ir tyrlaukiai yra jo nuosavybė. Tai kas gi turtingesnis – turtingiausias žmogus ar paukštis? Kad ir kiek sėklelių jis sulestų ar išbarstytų, jo turtai nemažėja.

Taigi aišku, kad žmogaus garbė ir išaukštinimas turi būti kas nors daugiau nei materialūs turtai. Materialiniai patogumai yra tik šaka, o žmogaus laimės šaknys yra gerosios savybės ir dorybės, kurios puošia jo tikrovę. Tai dieviškoji išorė, dangaus malonės, aukštieji jausmai; Dievo meilė ir pažinimas, visuotinė išmintis, protinis suvokimas, moksliniai atradimai, teisingumas, lygybė, tiesa, geranoriškumas, natūrali drąsa ir įgimta tvirtybė; teisių gerbimas ir susitarimų bei įsipareigojimų laikymasis, teisingumas visokiomis aplinkybėmis, tarnavimas tiesai bet kokiomis sąlygomis; gyvenimo aukojimas visų žmonių gerovei, širdies gerumas ir visų tautų gerbimas, paklusnumas Dievo mokymui, tarnavimas Dieviškajai karalystei; vadovavimas žmonėms, tautų bei genčių švietimas. Tai yra žmonių pasaulio gerovė! Tai yra didžiausias žmogaus išaukštinimas! Tai yra amžinasis gyvenimas ir dieviškoji

garbė!

Šios dorybės nesiranda iš žmogaus tikrovės, tiktai iš Dievo galybės ir per dieviškuosius mokymus, nes jiems pasireikšti reikia antgamtinių jėgų. Gali pasitaikyti, kad gamtos pasaulyje pasirodo tokio tobulumo pėdsakų, bet jie napatvarūs ir efemeriški; jie kaip saulės spinduliai ant sienos.

Kadangi gailestingasis Dievas uždėjo žmogui ant galvos tokią nuostabią karūną, žmogus turi stengtis, kad jos žėrintys brangakmeniai taptų matomi visam pasauliui. (33)

[RODĘ žmogaus dvasios egzistavimą²², turime įrodyti jos nemirtingumą.

Dvasios nemirtingumas minimas Šventosiose Knygose; tai yra visų religijų pagrindų pagrindas. Sakoma, kad bausmės ir atpildas dvejoji. Pirmiausia tai bausmės ir atpildas šiame gyvenime, paskui – aname gyvenime. Tačiau būties rojus ir pragaras randami visuose Dievo pasauliuose, ir šiame, ir dvasiniuose dangaus pasauliuose. Laimėti tą atpildą, vadinasi laimėti amžinąjį gyvenimą. Štai kodėl Kristus yra pasakęs: „Elkitės taip, kad laimėtumėte amžinąjį gyvenimą, ir jeigu nebūsime gimę iš vandens ir dvasios, neįeisite į Dievo karalystę.“²³

Šio pasaulio atpildas yra dorybės ir tobulumai, jie puošia žmogaus gyvenimą. Pavyzdžiui, jis buvo tamsus, o tampa šviečiantis; buvo nežinantis, o tampa išmintingas; buvo nerūpestingas, o dabar – budrus; miegojo – ir pabunda; buvo miręs – ir atgyja; buvo aklas – praregi; buvo kurčias – pradeda girdėti; buvo žemiškas – tampa dangiškas; buvo materialus – tampa dvasinis. Per šiuos atlygius jis dvasiškai atgimsta ir tampa nauju tvariniu. Jis tampa gyvu pavyzdžiu Biblijos žodžių, kur pasakyta apie mokytojus, kad jie „užgimė ne iš kraujo, ir ne kūno valia, ir ne vyro valia, bet iš Dievo“²⁴, kitaip tariant, jie buvo pakelti iš gyvūnų bruozų bei ypatybių, kurios ir žmogui būdingos, ir apdovanoti ypatybėmis; tai Dievo malonė. Tokia yra antrojo gimimo prasmė. Tiems žmonėms nėra didesnės kančios, kaip būti atskirtiems nuo Dievo, ir nėra sunkesnės bausmės kaip jausmų trūkumas, tamsiosios savybės, žema prigimtis, paskendimas geidulinguose noruose. Kai per tikėjimo šviesą jie išsivaduoja iš

22. Žiūr. knygos „Atsakymai į keletą klausimų“ skyrių „Skirtumas tarp žmogaus ir gyvulio“, p.185.

23. Jn, 3:5.

24. Jn, 1:13.

tų ydų tamsybės ir tampa apšviesti realybės saulės bei sukilinti visomis dorybėmis, jie labai vertina tą aukščiausiąjį atpildą ir supranta, kad tai ir yra tikrasis rojus. Lygiai taip dvasinė bausmė – egzistavimo kančia ir bausmė – reiškia būti atiduotiems gamtos pasaulio valiai, būti atskirtiems nuo Dievo, būti žiauriems ir neišmanėliams, pasiduoti geiduliams, gyvuliškoms silpnybėms, turėti tokias ypatybes, kaip melagystė, tironiškumas, žiaurumas, prisirišimas prie žemiškųjų reikalų ir įsitraukimas į šėtoniškas įdėjas. Jiems tatau yra didžiausios bausmės ir kankynės.

Tuo tarpu anojo pasaulio atpildas yra amžinasis gyvenimas, aiškiai nusakytas visose Šventosiose Knygose: dieviškieji tobulumai, amžinosios malonės, nesibaigianti palaima. Anojo pasaulio atlygis, palikus šį pasaulį, yra tobulumas ir ramybė dvasiniuose pasauliuose už šiame pasaulyje įgytas dorybes, tai ir yra amžinojo gyvenimo pagrindas, pats egzistencijos tobulėjimas. Taip kaip ir žmogus, išaugęs nuo embriono būklės iki brandos amžiaus tampa įrodymu šių žodžių: „Palaimintas Dievas, geriausias iš Kūrėjų.“²⁵ Anojo pasaulio atpildas yra ramybė, dvasinės Dievo karalystės dovanos, širdies ir sielos troškimų išsipildymas, Dievo sutikimas amžinybėje. Taip pat anojo pasaulio bausmės arba anojo pasaulio kančios, reiškia negauti ypatingųjų dvasinių dovanų ir absoliučios malonės, atkristi į žemiausias egzistencijos formas. Tas, kuriam atimtos dieviškosios malonės, nors ir gyvuoja po mirties, bet teisingųjų žmonių yra laikomas mirusiu.

Sielos nemirtingumo loginis įrodymas yra tas, kad iš nesamo nėra jokių ženklų, tai yra: neįmanoma, kad iš absoliutaus nebuvimo būtų kokių nors ženklų, nes ženklai yra egzistavimo pasekmė, o pasekmės nebūna be priežasties. Taigi nesama saulė neskleidžia spindulių, nesama jūra neturi bangų, iš nesamo debesies nelyja lietus, nesamas medis neduoda vaisių, nesamas žmogus niekaip nepasireiškia, nieko nenuveikia. O jeigu yra egzistavimo ženklų, tai įrodymas, kad egzistuoja tas, iš ko tie ženklai kyla.

Svarstome, ar šiandien Kristaus karalystė egzistuoja, – bet jeigu nebūtų karaliaus, kaip galėtų reikšti tokia didelė karalystė? Kaip galėtų nesamos jūros bangos taip aukštai kilnuoti? Iš nesamo sodo argi dvelktų gaivūs kvapai? Pagalvokime, kad jokia būtybė nepalieka jokio poveikio, pėdsako ar įtakos po to, kai ji dalimis išsisklaido, jos elementai išskaidomi, nesvarbu, ar tai mineralas, augalas ar gyvūnas. Tikrai žmogaus realybė ir žmogaus dvasia kūnui suirus, jo dalelėmis išsibarsčius ir jo ele-

25. Koranas, 23:14.

mentams išsisklaidžius, išlieka veiksmi ir turinti galios.

Šis klausimas nepaprastai painus, atidžiai jį išnagrinėkite. Tai protingas įrodymas, kurį pateikiame, kad išmintingas galėtų juo pasiremti proto ir teisingumo naudai. Jeigu žmogaus dvasia džiūgaus patraukta Dievo karalystėn, jeigu atsivers vidinis regėjimas ir sustriprės dvasinė klausa, o dvasiniai jausmai taps viršesni, jis pamatys sielos nemirtingumą taip aiškiai, kaip mato saulę, ir jį apglobs Geroji Naujiena ir Dievo ženklai. (34)

ŽINOKITE, kad egzistenciją riboja tam tikros būsenos: tarnavimo, pranašavimo ir Dievybės, o dieviškasis ir dangaus gyventojų tobulėjimas – neribotas. Gera pamastę pamatysite taip pat, kad išoriškai egzistencijos tobulėjimas irgi neribotas, nes nerasite tokios tobulos būtybės, kad negalima būtų įsivaizduoti dar tobulesnės. Pavyzdžiui, nerasite tokio rubino mineralų karalystėje, tokios rožės augalų karalystėje ar lakštingalos gyvūnų karalystėje, kad negalėtųmėt įsivaizduoti dar tobulesnių tos rūšies padarų. Kaip Dievo dosnumas neturi ribų, taip ir žmogaus tobulėjimui nėra pabaigos. Jeigu būtų ribos tobulumui, tada kas nors iš realiųjų būtybių galėtų pasiekti tokią būseną, kai taptų nepriklausomas nuo Dievo, o įmanomas galėtų prilygti absoliutui. Tačiau kiekvienam tvariniui yra riba, kurios jis negali peržengti, pavyzdžiui, tas, kuris yra tarnavimo būsenoje, kad ir kiek toli nužengtų siekdamas neriboto tobulumo, niekada nepasieks Dievybės būsenos. Taip ir kiti tvariniai: mineralas, kad ir koks puikus jis būtų mineralų pasaulyje, niekada neįgaus augalo jėgos, taip pat gėlė, kad ir ypatingiausia augalų pasaulyje, neįgaus jausmų. Tad sidabras niekad neįgaus klausos ar regėjimo, jis gali gerėti tik savo ribose ir tapti tobulu mineralu, bet negali įgyti galios augti justai arba gyventi, jis gali tobulėti tik savo būsenoje. Pavyzdžiui, Petras negali tapti Kristumi. Visa, ką jis gali tarnavimo būsenoje, tai pasiekti begalinio tos būsenos tobulumo, nes kiekviena egzistuojanti realybė sugeba daryti pažangą. Kaip žmogaus siela, išėjusi iš materialiojo kūno, turi amžinąjį gyvenimą, taip ir kiekviena egzistuojanti būtybė geba daryti pažangą, todėl leidžiama prašyti gerėjimo, atleidimo, pasigailėjimo, gailestingumo ir palaimos žmogui po mirties, nes egzistencija geba progresuoti. Todėl ir Bahá'u'l-láh maldose prašoma pasigailėjimo ir nuodėmių atleidimo mirusiems. Negana to, ne tik šiame pasaulyje žmonėms Dievo reikia, bet ir aname jo reikės. Tvariniai yra priklausomi, tik Dievas absoliučiai laisvas ir šiame pasaulyje, ir būsimame.

Ano pasaulio didžiausia vertybė yra Dievo artumas. Taigi tikrai tiems,

kurie yra arčiau Dieviškųjų Rūmų, leista tarpininkauti, ir tas tarpininkavimas Dievui priimtinas. Tačiau tarpininkavimas aname pasaulyje nepanašus į tarpininkavimą šiame pasaulyje: tai visai kas kita, kitokia realybė, kurios negalima išreikšti žodžiais.

Jei turtingas žmogus mirdamas palieka dovanų vargšams ir neturtėliams, atiduoda jiems dalį turtų, dėl šio poelgio jam gali būti atleista ir jo pasigailėta, leista padaryti pažangą Dievo karalystėje.

Tėvas ir motina pakelia didžiausius sunkumus ir rūpesčius dėl savo vaikų. Bet dažnai, kol vaikai suauga, tėvai išeina į aną pasaulį. Retai pasitaiko, kad tėvams dar šiame pasaulyje būtų atlyginta už vargus ir rūpesčius, patirtus dėl vaikų. Todėl vaikai atsilygindami turi būti gailėstingi ir duoti išmaldą, turi melsti atleidimo ir pasigailėjimo savo tėvams. Todėl tu, atsilygindamas tėvui už meilę ir gerumą, turi duoti išmaldą neturtiniams, su didžiausiu nusižeminimu ir nuolankumu melsti jam pasigailėjimo ir atleidimo už nuodėmes, prašyti didžiausios malonės.

Labai galimas dalykas, kad netgi tu, kurie mirė netikėdami ir paskendę nuodėmėse, būseną galima pakeisti; tai yra, jiems gali būti atleista per Dievo malonę, – ne per Jo teisingumą, nes malonė teikiama ir nepelnytai, o teisingumas teikia tik tai, kas pelnyta. Kaip turime galią melstis už tas sielas čia žemėje, taip turėsime tokią pačią galią ir kitame pasaulyje, kuris yra Dievo karalystė. Argi ne visi žmonės pasaulyje yra Dievo tvariniai? Todėl ir aname pasaulyje jie gali daryti pažangą. Kaip jie čia gali gauti šviesą per maldą, taip ir tenai jie gali prašyti atleidimo ir gauti šviesą per maldą. Tad kaip šiame pasaulyje sielos gali tobulėti per nuolankumą, prašymą ir šventųjų maldas, taip yra ir po mirties. Gali patys per savo maldas ir prašymus tobulėti, ypač jeigu juos užtars Šventumo apraiškos.

IŠTRAUKOS IŠ „DIEVIŠKOSIOS CIVILIZACIJOS PASLAPTIS”

Ar ilgai mes plauksime pasroviui, aistrų ir tuščių troškimų nešami; ar ilgai leisime savo dienas it barbarai, skendėdami tamsumoj ir bjaurume? Dievas davė mums akis, kad galėtume žiūrėti į pasaulį aplink save ir paminti visa, kas skatintų civilizaciją ir gyvenimo menus. Jis davė mums ausis, kad girdėtume mokslininkų ir filosofų išmintį, ja pasinaudotume, kad pakiltume ją gausinti ir praktikuoti. Jausmai ir sugebėjimai mums dovanojami tam, kad atsidėję tarnautume visuotiniam gėriui, kad aukščiau visų gyvenimo formų iškeltume nuovokumą ir sveiką protą, kad darbuotumės visais laikais ir visomis kryptimis, mažas ir didis būtų darbas, paprastas ar nepaprastas, tol, kol visa žmonija saugi susirinks žinojimo tvirtovėje. Mes turime be atvangos kloti vis naujus žmogaus laimės pamatus, kurti ir gerinti tam reikalui naujas priemones. Koks puikus, pagarbos vertas žmogus, kai jis imasi vykdyti savo priedermes, koks niekingas ir pasibjaurėtinas, jeigu jis nepaiso to, kas naudinga visuomenės gerovei, ir švaisto brangų gyvenimą, siekdamas egoistiškų tikslų bei asmeninės gerovės. Aukščiausia laimė skirta žmogui, kai jis regi Dievo ženklus pasaulyje ir žmogaus sieloje, kai ragina savo aukštų siekių žirgą teisingumo ir civilizacijos apšvietos keliu. „Mes tikrai parodysime jiems Mūsų ženklus pasaulyje ir juose pačiuose”.²⁶

Didžiausia nelaimė žmogui, jeigu jis gyvena tingus, apatiškas, pailkas, užsiėmęs vien savo žemais troškimais. Kai jis yra toks, jo būtis skęsta giliausiame tamsume ir laukiniškume, prastesniame ir už plėšrių žvėrių būti. „Jie yra kaip plėšrūs žvėrys: taip, tik jie dar labiau nuklysta... Nes pikčiausi žvėrys Dievo akivaizdoje yra kurti, nebylūs, kurie nesupranta”.²⁷

Mes turime dabar tvirtai pasiryžę pakilti ir užvaldyti visas tas priemones, kurios skatina taiką, visos žmonijos gerovę ir laimę, žinojimą, kultūrą ir gamybą, vertybes ir profesionalumą. Atkūrus tyrų ketinimų ir nesavanaudiškų pastangų versmes, išsiskleis žmogiškosios galimybės iš jo snaudžiančių pajėgų, pražys pagirtinomis savybėmis, klestės ir brandins vaisius, kol prilygs mūsų protėvių žinojimo rožių sodui. Tada šis šventas

26. Koranas, 41:53.

27. Koranas, 7:178; 8:22.

kraštas, Persija, taps visais atžvilgiais žmogiškųjų tobulųjų optiniu centru, tarsi veidrodyje atspindinčiu visus pasaulinės civilizacijos žinių lobius.

Didžiausias pagyrimas ir garbė tebūnie Dieviškosios Išminties Aušrai, Apsireiškimo Įdienojimui (Muhammad) ir Jo palikuonių šventajai linijai, nes tik Jo tobulos išminties toli sklindančių spindulių dėka, Jo visuotinio žinojimo dėka tie laukiniai Jatribos (Medinos) ir Batos (Mekos) gyventojai stebuklingai ir per trumpą laiką buvo ištraukti iš nemokšiskumo gelmių, pakilo į žinijos viršūnes ir tapo mokslų, menų ir žmogiškojo tobulumo centrais, laimės ir tikrosios civilizacijos žvaigždėmis, šviečiančiomis pasaulio horizonte. (36)

PRISIMINKIME, kad, kai Dievo Dvasios Šventasis kvėpavimas (Jėzus) skleidė savo dvelksmą virš Palestinos ir Galilėjos, ant Jordano krantų ir aplink Jeruzalę, ir nuostabios Evangelijos melodijos skambėjo dvasiškai apšviestųjų ausyse, visi Azijos ir Europos, Afrikos, Amerikos ir Okeanijos, kuri apima Ramiojo ir Indijos vandenynų salas ir salynus, gyventojai buvo ugnies garbintojai ir pagony, negirdėję Dieviškojo balso, kuris kalbėjo Sendoros Dieną²⁸. Vieni tik žydai tikėjo Dievo dieviškumu ir vienybe. Po Jėzaus apsireiškimo tyras ir gaivinantis Jo alsavimas per trejus metus suteikė amžinąjį gyvenimą tų regionų žmonėms, ir per Dieviškąjį Apreiškimą įsteigtas Kristaus įstatymas buvo tuo metu išganingasis vaisius sergančiam pasaulio kūnui. Jėzaus dienomis tikrai keli žmonės atsiskuko į Dievą; ištikrųjų tikrai dvylika mokytinių ir kelios moterys tapo tikrais tikinčiaisiais, o vienas iš mokinių, Judas Iskariotas, atsimetė nuo savo Tikėjimo, tad liko tik vienuolika. Kai Jėzus įžengė į Šlovės Karaliją, tos kelios sielos savo dvasinėmis savybėmis ir darbais šventos ir tyros, pakeltos Dievo galybės ir gyvybę teikiančiojo Mesijo žodžio, stojo gelbėti visą Žemės žmonių. Tada pakilo visos stabus garbinančios tautos, tarp jų ir žydai, visa savo galybe alsinti Dieviškąją liepsną, įžiebtą Jeruzalės žibinte. „Veltui jie savo lūpomis pūs Dievo šviesą: juk Dievo valia buvo stiprinti savo šviesą, nors netikėliai jos ir neapkenčia“²⁹. Žiauriausiai kankindami, jie nužudė tas šventas sielas, mėsinių kirviais sukapojo vieną tyrus ir nesuteptus kūnus ir sudegino krosnyse, kitus tampė

28. Koranas, 7:171: Yawm-i-Alast, Diena, kai Dievas, kreipdamasis į būsimąją Adomo liniją, paklausė: „Ar aš ne jūsų Viešpats?“ (alastu bi Rabbikum) ir jie atsakė: „Taip, mes liudijame“.

29. Koranas, 9:33.

ant kankinimo suolų ir palaidojo gyvus. Nepaisydami to žiauraus susidorojimo, krikščionys toliau mokė Dievo Tikėjimo ir niekad neišsitraukė iš makščių kardo apsiginti, niekam net skruosto neužgavo. Galiausiai Kristaus Tikėjimas apėmė visą žemę, Europoje ir Amerikoje neliko nė pėdsakų kitos religijos, o šiandien ir Azijoje, Afrikoje bei Okeanijoje dauguma žmonių gyvena Keturių Evangelijų šventame prieglobstyje.

Nepaneigiamais įrodymais dabar nustatyta, kad Dievo Tikėjimas turi būti platinamas per žmoniškuosius sugebėjimus, per malonias ir tobulas savybes, ir dvasišką elgesį. Jeigu siela pati savaime tiesiasi į Dievą, ji bus priimta Vienatinio Prieangyje, nes laisva nuo asmeninių išskaičiavimų, nuo godulio ir savanaudiškų tikslų, jinai saugi savo Viešpaties globojama. Tokia siela taps žinoma tarp žmonių kaip teisingas ir patikimas, nuosaikus ir rūpestingas, prakilnus ir ištikimas, nepaperkamas ir dievobaimingas žmogus. Taip bus pasiektas pirmasis tikslas atskleidžiant dieviškąjį įstatymą – teikt laimę aname gyvenime ir apšvietimą bei doriškųjų ypatybių tobulinimą šiame. O išsitrauks kardą vien tas žmogus, kuris tik iš išorės tikintysis, o viduje – išdavikas ir atskalūnas. (37)

PATEIKSIME atsitikimą, kuris bus viskam pavyzdys. Arabų kronikose pasakojama, kaip dar prieš Mahometo atėjimą Numanas, sūnus Mundhiro Lakmitiečio, arabų karaliaus tamsiaisiais laikais, kurio vyriausybės sostinė buvo Hiriko miestas, vieną dieną tiek prisigurkšnojo vyno, kad jo protas apsiblausė ir nuovoka jį apleido. Būdamas girtas ir be nuovokos, jis davė įsakymą, kad du linksmiausi jo bičiuliai, geriausi ir mylimiausi draugai Khalidas, Mudalilio sūnus, ir Amras, Masud Kaldiho sūnus, būtų pasmerkti myriop. Atsibudęs po lėbavimo ir paklausęs, kur draugai, sužinojo skaudžią naujieną. Numanas labai sielojosi, ir dėl to, kad mylėjo ir jų ilgėjosi, ant abiejų kapų pastatė po nuostabų paminklą ir pavadino tuos paminklus „Krauju suteptieji“.

Paskui paskyrė dvi dienas per metus draugų atminimui, vieną pavadino Piktąja diena, o kitą – Malonės diena. Kasmet tomis dienomis jis su didžiausiomis iškilmėmis atvykdavo pasėdėti tarp tų paminklų. Jei kas pakliūdavo jam į akis Piktąją dieną, būdavo baudžiamas mirtimi, o kas praeidavo pro šalį Malonės dieną tą apiberdavo dovanomis ir gėrybėmis. Tokia buvo jo taisyklė, patvirtinta baisia priesaika ir visados griežtai vykdoma.

Kartą karalius sėdo ant žirgo Mahmudo ir išjojo į lygumas pamedžioti. Pamatęs toluoje laukinį asilą, Numanas suskato jį vytis ir nulėkė tokiu

greičiau, kad toli pasiliko visa palyda. Artėjo naktis, ir karalius pasiklydo. Tada jis pamatė toli dykumoje palapinę ir pasuko žirgą ten link. Prijojęs prie palapinės, paklausė: „Ar priimsi svečią?“ Šeimininkas (o tai buvo Hanzala, Abi Gafrai Tai sūnus) atsakė: „Priimsiu“. Išėjęs padėjo Numanui nultipti nuo žirgo. Paskui įėjo pas žmoną ir pasakė: „Ta žmogaus elgsena rodo jį esant didžiai kilmingą. Pasistenk būti svetinga ir suruošk vaišes.“ Žmona atsakė: „Turime avelę. Paaukok ją. Aš turiu sutaupiusi miltų tokiai progai.“ Hanzala pirmiausia pamelžė avį ir davė Numanui dubenėlį pieno, tada ją papjovė ir paruošė maistą, jo draugiškumo ir geros širdies dėka Numanas praleido naktį saugiai ir patogiai. Kai išaušus Numanas susiruošė joti, pasakė Hanzalai: „Tu buvai man nepaprastai dosnus, priėmei ir vaišiniai. Aš esu Numanas, Mundhiro sūnus. Nekantriai lauksiu tavęs atvykstant į mano dvarą.“

Ėjo laikas, ir Taja kraštą ištiko badas. Hanzala atsidūrė baisiame varge ir nutarė ieškoti karaliaus pagalbos. Keistas sutapimas, bet atvyko jis Piktąją dieną. Numanas labai susikrimto. Jis pradėjo priekaištauti draugui sakydamas: „Kodėl tu atėjai pas savo draugą būtent šią metų dieną, Pykčio Sielvarto dieną. Jeigu šią dieną man pakliūtų po akimis net mano paties vienatinis sūnus Kobus, jis turėtų atsisveikinti su gyvenimu. Prašyk, ko nori.“

Hanzala tarė: „Nežinojau apie tavo Piktąją dieną. Šio pasaulio dovanos skirtos gyviesiems, o jei aš šią valandą turiu išgerti mirties taurę, tai kas dabar man viso pasaulio sankrovos?“

Humanas atsakė: „Nieko nebepakeisi“.

Hanzala jam tarė: „Atidėk nuosprendį, kad galėčiau grįžti pas žmoną ir surašyti testamentą. Kitų metų Piktąją dieną aš grįšiu.“

Numanas paklausė, kas liks užstatu, kad būtų ką nubausti mirtimi, jeigu Hanzala sulaužytų žodį. Nusiminęs Hanzala beviltiškai apsižvalgė. Jo žvilgsnis užkliuvo už palydovo Šariko, sūnaus Amro, kuris buvo sūnus Kveiso iš Šaibano, ir pasakė jam: „O mano bičiuli, Amro sūnau. Ar galima išvengti mirties? O broli kiekvieno nelaimingojo! O broli to, kuris neturi brolio! O broli Numano, tavimi šiandien pasitiki Šeichas. Kur yra kilmingasis Šaibanas? Gailestingiausias, būk jam maloningas!“ Bet Šarikas tik atsakė: „O mano broli, žmogus negali lošti iš gyvenimo.“ Nelaimingoji auka nebežinojo, kur besisukti, į ką besikreipti. Tada žmogus, vardu Kvaradas, sūnus Adžos iš Kalbito, atsistojo ir pasisiūlė užstatu, sutikdamas, kad kitų metų Piktąją dieną karalius su juo atsiskaitytų, jeigu jis nepristatys Hanzalos. Kvaradui pageidaujant Numanas davė Hanzalai penkis šimtus kupranugarių ir išleido namo.

Kitąmet Piktąją dieną, vos tik tai prašvito, Numanas kaip paprastai iškelia su didžiausia iškilmė bei palyda, ir pasuko prie dviejų paminklų, vadinamų „Krauju suteptieji“. Jis pasiėmė kartu ir Kvaradą, kad turėtų ant ko išlieti savo karališkąjį pyktį. Tada valstybės šulams atsirišo liežuviai, jie meldė pasigailėti ir atidėti Kvaradui nuosprendį iki saulėlydžio, nes tikėjosi, kad Hanzala sugrįš, tačiau karalius norėjo išgelbėti Hanzalą ir atsilyginti jam už svetingumą, nuteisdamas myriop jo vietoje Kvaradą. Saulei ėmus leistis, tarnai nuplėšė nuo Kvarado drabužius ir pasiruošė nukirsti jam galvą. Tuomet tulumoje pasirodė raitelis, šuoliuojantis kiek žirgas įkerta. Numanas paklausė: „Ko dar delsiate?“ Ministrai tarė: „Gal tai Hanzala atjoja?“ Ir kai raitelis prisiartinio, visi pamatė, kad tai tikrai jis.

Numanas buvo piktas ir nepatenkintas. Jis tarė: „Tu kvailys! Kartą išsprūdęs iš kibių mirties pirštų, ją erzini antrąsyk“.

Ir Hanzala atsakė: „Saldūs burnai ir malonūs liežuviui mirties nuodai, kai pagalvoju, kad išgelbėjau tą, kurs liko mano užstatu.“

Numanas paklausė: „Kokia galėtų būti priežastis tokios ištikimybės įsipareigojimams ir priesaikos laikymosi?“ Ir Hanzala atsakė: „Tai mano tikėjimas vienu Dievu ir Knygomis, kurios atėjo iš dangaus“. Numanas paklausė: „Kokio tu esi Tikėjimo?“ Hanzala atsakė: „Šventas Jėzaus kvėpavimas atvedė mane į gyvenimą. Aš seku Kristaus, Dievo Dvasios tiesiu keliu“. Numanas tarė: „Leisk ir man įkvėpti saldžiųjų Dvasios kvapnių“.

Taigi Hanzala ištraukė baltąją vadovavimo ranką iš Dievo meilės užančio³⁰ ir apšvietė klausančiųjų regėjimą bei suvokimą Evangelijų šviesa. Po to, kai jis skambiu kaip varpas balsu pacitavo kelias djeviškąsias eilutes iš Evangelijos, Numanas su ministrais pasibjaurėjo savo sta-

-
30. Koranas 27:12, apie Mozei pasakytus žodžius: „Įsikišk ranką į užantį: kai ištrauksi, ji bus balta kaip puta ... vienas iš devynių ženklų Faraonui ir jo žmonėms ...“ Taip pat žr. Koraną 7:105; 20:23; 26:32; ir 28:32. Taip pat žr. Exodus 4:6. Taip pat žr. Edvardo Fidžeraldo „Omaro Chajamo Rubajatus“:

Now the New Year reviving old Desires,
The thoughtful Soul to Solitude retires,
Where the White Hand of Moses on the Bough
Puts out, and Jesus from the Ground suspiers.

Metaforos čia reiškia pavasario baltus žiedus ir kvapus.

bais, liovėsi juos garbinę ir priėmė Dievo Tikėjimą. Jie pasakė: „Kaip gaila, kaip neapsakomai gaila, kad iki šiol nepažinome šios beribės malonės, kad neregėjome ir nepatyrėme lietaus iš Dievo gailestingumo debesų.“ Nieko nedelsdamas sugriovė karalius abu paminklus, vadinamus „Krauju suteptieji“, ir atgailavo už savo tironiją ir įtvirtino teisingumą savo krašte. (38)

Šaltinis: „‘Abdu’l-Bahá Raštų rinkinys“

Ištraukos numeris	Šaltinis Skirsnio numeris	Šaltinis Puslapis
1	1	1
2	6	18
3	11	27
4	16	33
5	20	44
6	28	57
7	38	79
8	43	87
9	44	87
10	50	91
11	51	91
12	74	112
13	75	112
14	76	113
15	84	117
16	85	118
17	86	118
18	95	124
19	105	132
20	119	141
21	129	146
22	133	151
23	144	169
24	159	189
25	173	202
26	197	239
27	214	268
28	217	270
29	235	316
30	237	319

Šaltinis: „Atsakymai į keletą klausimų“

Ištraukos numeris	Šaltinis Skirsnio numeris	Šaltinis Puslapis
31	VIII	25
32	IX	27
33	XV	78
34	LX	223
35	LXII	230

Šaltinis: „Dieviškosios Civilizacijos paslaptis“

Ištraukos numeris	Šaltinis Skirsnio numeris	Šaltinis Puslapis
36		3
37		44
38		46

R. Z.

Pasirašyta spaudai 1992 07 08. Formatas 84x108/32. Ofsetinė spauda.
2,5 sp. l. Tiražas 2 000 egz. Užs. Nr. 148. SL 161
Spausdino „Matricos“ spaustuvė